

De Vijf

en het geheim van het verlaten kasteel.

Nanine Kamp

Een nieuw avontuur van de Vijf! Vol met geheime gangen, woeste mannen, spanning en avontuur.

Een verlaten kasteel, Annie die plotseling verdwijnt en angstige zwerftochten door het ingewikkelde doolhof van onderaardse gangen, maken dit verhaal tot een spannend boek dat niemand zal wegleggen voor het uit is!

© Juli 1991, Nanine Kamp

Eerste revisie: Oktober 2000, Nanine Kamp.

Tweede revisie: September 2011, Nanine Kamp.

Gebaseerd op de 'De Vijf'-verhalen van Enid Blyton ©
(Trademark of Chorion)

Inhoud

H1 HET BEGIN VAN DE VAKANTIE.	4
H2 CANDY COTTAGE.	9
H3 IN DE NACHT.	14
H4 PLEZIER IN CANDY COTTAGE.	19
H5 EEN SCHRIK VOOR ANNIE.	25
H6 EEN ANGSTIGE AVOND.	31
H7 TERUG NAAR CANDY COTTAGE.	37
H8 GEORGE.	41
H9 EEN GEVECHT IN DE GANG.	48
H10 JULIAN WORDT BEVRIJD.	55
H11 ACHTER DICK AAN.	61
H12 DICK.	66
H13 GEVAAR!	71
H14 JULIAN WEER GEVANGEN!	76
H15 DAPPERE GEORGE!	82
H16 EIND GOED, AL GOED.	88

H1 Het begin van de vakantie.

George Kirrin was opgewonden. Vandaag zouden de jongens komen! Julian en Dick hadden een dag later vakantie gekregen dan George en haar nichtje Annie. Eerst had George dat wel grappig gevonden, maar deze dagen had ze er echt van gebaald! Het was niet prettig om vakantie te hebben zonder dat de jongens er waren. Ze was gisteren met Annie wezen zwemmen in de zee waar haar huis vlak bij lag, maar echt leuk was het niet geweest. Ook Annie was blij dat de jongens er nu weer snel zouden zijn. Dick en Julian waren haar broers en zij en Annie vormden samen met hun nichtje George en diens hond Timmy 'De Vijf'. George heette eigenlijk Georgina, maar omdat ze liever een jongen wilde zijn, luisterde ze gewoon niet naar die naam. Het was George voor haar, en zoals ze daar op het perron stond met haar kortgeknipte haar en haar korte broek en T-shirt leek ze echt op een jongen. Haar hond Timmy stond bij haar. George klopte hem op zijn rug. Ook Timmy was erg opgewonden dat de Vijf weer spoedig bij elkaar zouden zijn. Hij was een erg schrandere hond en George was erg trots op hem en hield heel veel van hem. Hij had hun al vaak in een angstig avontuur geholpen.

Daar kwam de trein! George en Annie begonnen te wuiven en Timmy deed ook mee. Hij blafte luid en maakte veel lawaai. Met gierende remmen kwam de trein tot stilstand bij het kleine stationnetje. Een deur ging open en daar kwamen twee flinke jongens te voorschijn. George en Annie renden op ze af.

“Julian, Dick!”, riep George.

Dick wuifde met zijn hand.

“Hallo!”, riep hij lachend, “blij jullie weer te zien jongens, en Timmy ook!”

Dit laatste zei hij met een blik naar zijn oudere broer die bedolven werd door de grote hond. Timmy likte Julians gezicht helemaal schoon en sprong toen weg om Dick te gaan begroeten.

“Zo jongens, de Vijf weer bij elkaar,” grijnsde Julian. “Bedankt Timmy, je hebt mijn gezicht een heerlijke verkoeling gegeven.”

“De mijne is nu ook wel zo langzamerhand schoon,” kreunde Dick. “Ho Timmy, zo is het wel genoeg. Timmy, stop!”

Annie lachte.

“Laten we naar huis gaan,” zei ze en ze stak haar arm door die van Julian, “Joan heeft de thee al klaar gezet.”

“Ze heeft gerekend op tien personen,” grinnikte George, “Timmy nog niet eens meegerekend. Ze dacht dat jullie wel uitgehongerd zouden zijn.”

“Nou dat zijn we ook,” antwoordde Julian, “kom mee Timmy, op naar Kirrin Cottage!”

De tocht naar huis was erg leuk. De Vijf had elkaar zo veel te vertellen dat ze nog niet eens uitgekletst waren toen ze het huis van George bereikten. Tante Fanny werd netjes door de jongens begroet en toen gingen de kinderen aan tafel voor de thee. Sjonge, wat daar al niet stond! Het was echt een maaltijd voor tien personen: jamkoekjes, cake, ingemaakte peren, lekkere broodjes en wat al niet meer! De Vijf smulde. Ook Timmy, die onder de tafel lag en van iedereen kleine beetjes kreeg, at zijn buikje rond. Op de koop toe was er ook nog een grote chocolade taart.

“Ik had het niet verwacht, maar nu zit ik toch echt vol,” zuchtte Julian toen alles op was.

“Ja, het was erg lekker,” beaamde Dick. “Eigenlijk ben ik wel blij dat ik zo'n grote honger had, anders had ik niet eens een stuk van die heerlijke taart kunnen nemen. Wat was die lekker zeg. Heeft Joan hem echt zelf gemaakt?”

“Deze taart is in de hemel gemaakt,” antwoordde George ernstig. “Door engelen. Daarom smaakt hij zo lekker.”

Annie probeerde zich voor te stellen hoe dat geweest moest zijn. Een bakkerij in de hemel, met allemaal engelen die deeg zaten te kneden, de taarten in de oven deden, ze er uit haalden, ze versierden, enz.

Ze werd uit haar dromerij gewekt doordat tante Fanny de kamer binnenkwam.

“Hebben jullie lekker gegeten?” vroeg ze wat eigenlijk overbodig was te vragen, omdat alle lekkernijen zo goed als op waren. Ze werd dan ook met luid gejuich beantwoord.

Tante Fanny hield haar beide handen voor haar oren.

“Ssst, stil toch,” waarschuwde ze. “Timmy, hou op met blaffen. Jongens, pas toch op, straks is oom Quentin weer woedend.”

De kinderen hielden meteen allemaal verschrikt hun mond en Timmy kreeg een tik. Oh ja, oom Quentin!

De vader van George was een hele knappe geleerde. Elke dag zat hij in zijn studeerkamer waar hij met getallen goochelde, proeven deed, en van alles uitvond. Het was ook een man die gauw driftig kon worden, en vooral als hij gestoord werd in zijn werk. Dan gooide hij de deur van zijn werkkamer open en beende met grote stappen de gang op om dan woedend uit te vallen. Annie was een heel klein beetje bang voor haar oom, hoewel ze hem ook bewonderde, net als de rest van de Vijf.

Maar gelukkig, dit keer bleef alles stil in de werkkamer. Oom Quentin deed zeker een dutje.

“Hoe gaat het met hem?” vroeg Julian beleefd.

“Niet al te best,” antwoordde tante Fanny. “Hij zit midden in een heel belangrijk onderzoek, en kan nog minder lawaai verdragen dan normaal. Het is soms niet uit te houden. Als Joan al een beetje met de kopjes rinkelt, komt hij driftig de gang op rennen.”

“Oei, dan zullen wij het deze vakantie erg moeilijk krijgen,” mompelde Dick, “we maken toch al zo snel lawaai.”

“Nee hoor,” lachte tante Fanny, “want ik heb een plannetje. Ik heb ergens ten noorden van hier aan zee een huisje gehoord, en daar mogen jullie je vakantie doorbrengen. Het ligt tamelijk afgelegen, behalve dan dat er een groot kasteel bij staat waar dat huisje eigenlijk bij hoort. Maar dat kasteel is niet bewoond, dus jullie kunnen in dat huisje naar hartenlust spelen en lawaai maken zonder iemand te storen.”

Toen ze dit hoorden, gingen de kinderen rechtop zitten. Hun gezichten straalden. Een huisje, vlak bij een oud, verlaten kasteel! Het was te mooi om waar te zijn.

“Oh, tante Fanny, wat fijn!” juichte Annie, “dank u wel!”

Tante Fanny's gezicht straalde.

“Ik wist wel dat jullie het fijn zouden vinden,” zei ze. “Ga maar gauw de spullen inpakken die jullie denken nodig te hebben.

Waarschijnlijk zal dat vooral kleding en voedsel zijn, want er zit al een heleboel in het huisje zelf. Ik ben even wezen kijken en het is werkelijk een prachthuisje. En het is niet ver van de zee, zodat jullie ook kunnen zwemmen.”

“Oh Tante Fanny, het is geweldig,” zei Dick en hij gaf zijn tante een dikke kus.

“Ja ja, het is al goed,” zei tante Fanny verlegen. “Gaan jullie maar gauw jullie spulletjes pakken. Jullie kunnen er op de fiets heen. Het is niet ver, hoogstens drie uurtjes fietsen.”

De kinderen gingen opgewonden kletsend naar boven. Wat heerlijk! Twee weken lang zouden ze op zichzelf zijn, kunnen zwemmen wanneer ze wilden, kunnen eten wanneer ze wilden.

“En ik wed dat we daar ook een avontuur zullen beleven,” zei George. “Een onbewoond kasteel, daar zal vast van alles aan de hand zijn.”

“Stel je niet aan,” zei Julian, “er is daar niets. Er kunnen toch niet overal waar we komen avonturen opduiken?”

“Ik denk van wel,” antwoordde George. “We zijn gewoon een stelletje die avonturen aantrekken. Wedden dat we ook deze vakantie wat zullen beleven?”

“Wedden van niet?” zei Julian.

“O.K.,” zei George. “Dat verlies je, dat weet ik zeker.”

“Avonturen of niet, we gaan er in ieder geval een prachtige vakantie van maken,” kwam Dick tussenbeide, “en dat wordt het niet als jullie twee ruzie gaan zitten maken, dus ophouden allebei.”

“Zo is het,” beaamde Annie. “Ik heb zin in een leuke vakantie, en niet in een avontuur. Avonturen zijn leuk als je er achteraf, als

alles goed afgelopen is, over kunt praten. Maar als ik er middenin zit, vind ik er vaak niets aan.”

“En toch weet ik zeker dat we deze vakantie weer een avontuur zullen beleven,” hield George koppig vol. “Ik voel het gewoon.”

“We zullen wel zien”, antwoordde Julian die de raad van Dick serieus genomen had en nu ijverig aan het pakken was. “Gaan jullie maar gauw ook jullie spulletjes pakken, meisjes. Hoe eerder we klaar zijn, hoe eerder we weg kunnen.”

Annie en George gingen naar hun kamer toe.

“En toch zal ik gelijk krijgen,” zei George nog een keer, “Julian zal nog zien.”

En inderdaad zou George gelijk krijgen. Er stond de Vijf heel wat te wachten!

H2 Candy Cottage.

Een uurtje later fietste de Vijf opgewekt naar hun vakantiebestemming toe. Tante Fanny had hun een beschrijving gegeven van hoe ze rijden moesten+ en Dick die voorop reed, had hem in zijn hand.

“Het huisje heet 'Candy Cottage',” riep hij naar de anderen achter hem. “Wat een vreemde naam, hè?”

“Waar zou die naam vandaan komen?” vroeg Annie.

“Ik zou het niet weten,” antwoordde Julian. “Misschien ziet het huisje er wel uit of het van snoepjes gemaakt is.”

“Ja, met grote zuurtje als bakstenen,” grinnikte George, “en een ijsje als schoorsteen.”

“Woef!” blafte Timmy die naast haar fiets rende. Hij kende dat woord 'ijsje', en hij had wel trek in eentje.

“O.K. Timmy,” zei Julian. “In het volgende dorp krijg jij een ijsje van mij, en dan nemen we er zelf ook een. Ik heb er namelijk ook wel trek in.”

Toen een dorp in zicht kwam, gingen de kinderen er op af en vroegen waar je ijsjes kon kopen. De zaak was snel gevonden. Het bleek een bakkerswinkel te zijn die behalve brood ook nog andere heerlijke dingen verkocht, zoals taartjes, gebakjes, snoepjes en ijsjes. De vier kinderen kochten elk een ijsje en Julian kocht er ook nog een voor Timmy. Toen gingen ze buiten in de zon op een bankje hun ijsjes opeten. Timmy had de zijne al gauw op. Hij ging bij de anderen liggen in de hoop dat hij nog wat krijgen zou.

“Nee, Timmy, je krijgt niet meer,” zei Annie toen de grote hond haar vragend aankeek.” Jij hebt je ijsje al gehad.”

“Moet je het maar niet zo snel opeten, ouwe jongen,” zei Julian en krauwde de grote hond op zijn rug. Een hap en twee slikken en het is weg bij jou.”

Timmy keek alsof hij wilde zeggen: “daar kan ik toch ook niets aan doen? Ik eet ijs nu eenmaal het liefst met grote snelheid.”

Maar de kinderen waren onverbiddelijk: geen ijs meer voor

Timmy! En dus ging Timmy verlangend naar de winkel kijken. Daar lagen nog meer dingen die hij lekker vond. Zou hij soms dan .....?

“Nee Timmy,” zei George die hem zo zag kijken, “je wordt veel te dik. Straks kun je niet eens meer naast mijn fiets rennen en moet ik je achterop nemen. Nou, reken maar dat ik dat niet doe! Je bent veel te groot!”

“Toch koop ik straks nog wel een paar zuurtjes,” zei Dick, “heerlijk voor onderweg.”

De kinderen aten de rest van hun ijsje op terwijl ze samen babbelden. Toen Dick zijn ijsje op had, ging hij een zak zuurtjes kopen. Hij gaf er alvast een aan Timmy die te smekend keek om te weerstaan en wachtten toen tot de anderen hun ijsjes ook op hadden. Toen stapten ze weer allemaal op de fietsen en reden verder.

Timmy rende weer naast de fiets van George. Zijn tong hing kilometers ver uit zijn bek. Annie zei altijd dat hij de langste tong van welke hond dan ook had. En ze kon wel eens gelijk hebben! “Kijk uit Tim, dat je er niet over struikelt,” grapte Julian die naast Annie reed. Dick had de leiding weer genomen en reed voorop met de beschrijving van tante Fanny voor zich.

“Het is nu niet ver meer,” waarschuwde hij de anderen nadat ze nog een poosje hadden gefietst. Ze waren in een woeste, rotsige streek gekomen en hadden al een uur lang geen huis meer gezien. Op dit moment reden ze over een smal, hobbelig pad met aan de ene kant bomen, en aan de andere kant uitzicht op zee. Annie strekte haar hand.

“Kijk, het kasteel!” riep ze.

Allemaal zagen ze het kasteel dat op een hoge rots vlak bij de zee stond. Het was van grijze stenen gebouwd en zag er grimmig en verlaten uit. Vlak bij het kasteel ontdekte Julian een bruin huisje. Dat moest hun bestemming zijn! Candy Cottage!

Spoedig hadden ze het bereikt. Candy Cottage bleek een klein, knus huisje te zijn. Het bestond uit de grondverdieping, met daarboven een tweede verdieping onder een puntige dak. In de

tuin, die half verwaarloosd was, bloeiden allemaal bloemen. De deur van het huisje was groen geverfd en daarboven hing een bordje. 'Candy Cottage' stond er op geschilderd. De kinderen vonden het een enig huisje.

“Hier zullen we een leuke tijd beleven”, zei Julian, terwijl hij van zijn fiets afsprong. “Laten we eens kijken of we er in kunnen. Dick, heb jij de sleutel?”

Dick gaf hem de sleutel die Tante Fanny hem gegeven had, en Julian stak hem in het slot. De sleutel paste. Julian draaide hem om en de deur ging open.

Nieuwsgierig liepen de kinderen het huisje in. Ze doorzochten het helemaal, en vonden dat het er schitterend uitzag. Het was een oud, maar gezellig huisje. Via de voordeur kwam je in een gang die leidde naar de grote kamer. Deze kamer nam bijna de hele benedenverdieping in beslag. In een van de hoeken was een keuken gemaakt. In een andere hoek stond een grote tafel met allemaal stoelen er om heen, en in nog een andere hoek stond een lekkere zitbank. In de vierde hoek tenslotte was de trap die naar de bovenverdieping leidde. In de kamer stonden allemaal kasten en daarin ontdekten de kinderen alles wat ze nodig hadden. Er waren zelfs spelletjes voor als het eens mocht regenen!

Boven waren twee slaapkamers en een badkamer. De deuren kwamen allemaal uit op een klein portaaltje waar ook de trap naar beneden was.

“Meisjes, welke kamer willen jullie?” vroeg Julian. “De kamer op het oosten, of de kamer op het westen?”

Annie en George kozen de kamer op het westen, met uitzicht op zee. Ze gingen alle bagage uitpakken en borgen alles op in de grote kasten die in hun kamers stonden. Toen gingen ze naar beneden.

“Hè, ik heb honger,” zei Dick.

“Ja, ik ook,” antwoordde Julian. We hebben een flinke tocht achter de rug.

“Ik zal wel wat eten klaarmaken,” zei Annie. “Ik weet niet meer precies wat we hebben meegekregen, maar ik dacht dat ik een blik ananas had gezien.”

“Dat klopt,” antwoordde Dick, “ik heb er enkele meegenomen.”

“Ik denk dat dat wel zal smaken,” zei Julian. “En ik heb een paar broodjes uit mijn tas gevist. De hemel weet hoe ze daar in gekomen zijn.....”

“Die heb ik er in gedaan,” grinnikte George, “in de mijne had ik geen plaats meer.”

“Dat verwondert mij niets,” zei Dick. “Als je ziet wat je allemaal voor Timmy hebt meegenomen... Ik zat me zelfs nog te verbazen hoe je dat allemaal hebt kunnen meenemen.”

“Timmy moet toch ook eten!” zei George verontwaardigd.

“Ja natuurlijk, rustig maar,” suste Julian. “Nu even naar ons eten terug, jongens. Ik dacht dan zo: bolletjes, ananas, en die heerlijke vruchtencake die ik bij Joan op het aanrecht heb zien staan. Waar is hij?”

“Hier,” antwoordde Annie. “Ik heb hem op het aanrecht gezet.”

“Ja, lekker,” zei Dick. “En dan limonade om er bij te drinken. Of hebben jullie liever thee?”

Niemand wilde thee. Allemaal hadden ze het nog vreselijk warm van die fietstocht en dan heb je niet zo trek in iets heets als thee, en dus kozen ze allemaal voor limonade. Annie ging naar het kleine keukentje in de hoek en maakte alles klaar. Dat was niet zo veel werk en spoedig was ze terug. De vier kinderen gingen allemaal aan tafel zitten en begonnen te eten. Onderwijl praatten ze over wat ze na het eten gingen doen.

“Ik stel voor dat we gaan zwemmen,” zei George. “We zijn nog steeds allemaal heet van die fietstocht en door het zeewater kunnen we afkoelen.”

Ze vonden dat allemaal een goed plan en dus gingen ze na het eten met zijn allen naar de zee. Ze hadden veel plezier in het water. Ze zwommen in het rond, doken naar de diepte, spatten elkaar nat en deden wedstrijdjes. Timmy deed ook mee en had net zo veel plezier als de anderen. Zijn geblaf schalde over het water, maar de

kinderen deden niets om hem te stoppen. Timmy had plezier, en dat wilden de kinderen niet voor hem bederven. Trouwens, niemand zou het geblaf kunnen horen. Ze waren ver verwijderd van de bewoonde wereld. Maar ze hadden het mis. Er was wel iemand die het geblaf van Timmy hoorde! En met die iemand zou de Vijf al spoedig kennismaken!

H3 In de nacht.

De vier kinderen gingen die avond vroeg naar bed. Ze waren allemaal doodop. Een voor een wasten ze zich in het kleine badkamertje dat tussen de beide kamers in lag, kleedden zich uit en kropen hun bed in. Julian was de laatste. Voor hij ook in zijn bed kroop, keek hij nog even bij de meisjes of alles in orde was. Alles scheen in orde. Annie sliep al. Ze lag opgerold onder de dekens en haar adem klonk rustig. George was nog wakker. Timmy lag zoals gewoonlijk op het voeteneinde van haar bed. Julian streelde hem even voor hij George goedenacht zei en terugging naar zijn eigen kamer. Daar was Dick nog op. Hij stond bij het raam en keek naar buiten. Julian ging naast hem staan. Het was nog licht buiten en de jongens konden ver zien. Maar veel was er niet te zien. Overal waar ze keken zagen ze struiken, gras, rotsen en bomen.

“Kom, ik ga slapen,” zei Julian tenslotte. “Mijn benen kunnen me haast niet meer dragen. Kom je ook, Dick?”

“Ja,” antwoordde Dick, “ik kom.”

Maar hij bleef bij het raam staan. Opeens verstijfde hij.

“Julian!” riep hij.

“Wat is er?” vroeg Julian en hij schoot zijn bed weer uit. Hij holde naar het raam en keek naar buiten. Maar daar was niets te zien.

“Ik dacht dat ik een man zag,” zei Dick, “daar bij die bosjes.”

Hij wees naar een stel struiken die langs het pad stonden waarlangs de kinderen vanmiddag waren gefietst. Julian keek, maar hij kon niets zien.

“Kom, je zult wel gedroomd hebben,” zei hij. “Je bent waarschijnlijk erg moe, en dan gaat men zich gauw allerlei dingen verbeelden.”

“Ja, dat zal het wel zijn,” antwoordde Dick. “Toch weet ik het niet zeker. Hij leek me behoorlijk echt.”

“Ga nou maar in bed,” zei Julian. Zelf was hij al weer teruggelopen en was nu weer bezig onder de dekens te kruipen.

“Je weet, als er iets is, waarschuwt Timmy ons wel.”

“Daar heb je gelijk in,” gaf Dick toe en hij kwam naar zijn bed. Spoedig was het stil in Candy Cottage. Vier kinderen en een hond waren vast in slaap. Buiten werd het langzaam donker en een maan kwam op. Een volle maan was het vanavond. Het licht van de maan scheen op een man die door de struiken in de richting van het kasteel kroop. Ja, Dick had het goed gezien. Er was inderdaad een man op het terrein. Hij had bij Candy Cottage wat rondgekeken. Nu kroop hij door de struiken weer terug. Hij kroop voorzichtig, maar toch scheen hij de omgeving te kennen, want hij aarzelde geen een keer over de weg, en ging rustig verder naar het kasteel.

Midden in de nacht werd Annie wakker doordat ze dorst had. Ze ging overeind zitten en tastte naar de beker met water die ze de avond ervoor vlak bij haar bed had gezet. Ze vond de beker al snel en dronk met kleine slokjes van het verfrissende water. Al drinkende keek ze om zich heen. Het was donker en ze kon maar een klein deel van de kamer zien. Alleen daar waar de maan scheen, kon ze dingen onderscheiden. Op een van die verlichte plekken stond Georges bed. Iets bewoog zich daar. Annie glimlachte. Dat was Timmy natuurlijk.

“Timmy!” riep ze zacht. “Timmy, ben je wakker?”

Timmy was wakker. Hij had iets gehoord. Niet het geluid dat Annie had gemaakt terwijl ze dronk, maar iets anders. Opeens begon hij hard te blaffen. Hij kwam overeind en ging naar de deur van de kamer. Deze was dicht. Julian had hem dicht gedaan toen hij die avond naar de meisjes was komen kijken. Timmy bleef voor de deur staan en blafte zo hard hij kon.

Die arme Annie was zich dood geschrokken toen Timmy zo plotseling begon te blaffen. Ze had van schrik haar beker water laten vallen, en het was op haar dekens terechtgekomen. Het water spreidde zich uit en de dekens begonnen nat te worden. Annie voelde het, maar ze durfde de dekens niet van zich weg te slaan, of uit bed te stappen.

Timmy stond nog steeds bij de deur, maar Annie kon hem niet zien omdat het daar allemaal donker was. Ze gilte van angst.

“Dick, Julian, George!”

George was wakker geworden en was zonder dat Annie het had gezien al naar Timmy toe gegaan. Ze probeerde hem te kalmeren, maar Timmy bleef maar blaffen. Opeens stopte hij met blaffen, hoewel er nog wel een diep gegrom uit zijn bek kwam. Bijna op hetzelfde ogenblik ging de deur open en Dick en Julian kwamen de kamer binnen.

“George, Annie,” zei Julian verschrikt, “is alles in orde?”

“Met mij wel,” antwoordde George. “Timmy moest alleen maar blaffen.”

“Met jou ook, Annie?” vroeg Dick en ging naar het bed van Annie toe.

“Ja,” antwoordde Annie met een klein stemmetje en begon toen te huilen. Dick sloeg zijn arm om haar heen.

“Rustig maar,” zei hij, “alles is in orde.”

“Dat klopt,” bevestigde George, “Timmy is opgehouden met grommen.”

Inderdaad was Timmy nu stil. Hij kwam naar het bed van Annie toe en likte haar hand. Het was alsof hij haar wilde zeggen: “Sorry dat ik je zo heb laten schrikken. Maar je hoeft niet bang te zijn. Ik was bij je en ik waarschuwde alleen maar de anderen zodat zij ook bij je zouden zijn als er echt iets gebeurd was.”

Annie streek hem

“Het geeft niet Timmy,” zei ze, “ik ben al weer over de schrik heen.”

Dick die nog steeds bij haar zat, voelde op haar bed.

“Je bed is nat!” zei hij verbaasd.

“Oh,” schrok Annie, “dat is het water dat ik aan het drinken was.

Ik was net water aan het drinken toen Timmy begon te blaffen. Ik moet de beker hebben laten vallen.”

“Hier is hij,” zei Julian. Hij had de beker op de grond gevonden.

“Ik zal er even wat nieuw water in doen.”

“En jij moet nieuwe dekens hebben,” zei Dick. “Deze zijn helemaal nat. George, in die kast liggen nog wat dekens. Haal ze eens even.”

George kwam terug met droog beddengoed en Dick maakte handig Annies bed op. Terwijl hij dat deed zat Annie stilletjes toe te kijken. De schrik zat nog steeds in haar benen. Julian kwam terug en zette de gevulde beker naast Annies bed neer.

“Alsjeblieft,” zei hij, “nieuw water.”

“En nu weer rustig gaan slapen, Annie,” zei Dick. “Er is niets aan de hand. George en Timmy zijn bij je, en wij zijn aan de overkant. Als er iets is, zijn we er zo.”

“O.K.,” antwoordde Annie nog een beetje kleintjes.

“Alles weer in orde?” vroeg Julian.

“Ik denk het wel,” antwoordde Annie.

“Mooi,” zei Julian, “slaap lekker dan.”

“Slaap lekker,” wenste Annie hem terug.

De jongens wensten George en Timmy ook welterusten en gingen toen weer terug naar hun eigen kamer. Ze kropen weer in hun bedden en probeerden weer in slaap te komen. Bij Dick lukte dat aardig snel, maar Julian lag nog een hele tijd wakkeren. Hij vroeg zich af waarom Timmy had gebluft. Wat was er aan de hand geweest? Hij was er mee opgehouden toen Dick en hij de kamer in waren gekomen, hoewel hij toen nog wel gegromd had. Waar had hij gestaan toen zij de kamer in kwamen? Julian probeerde dat in zijn herinnering op te zoeken.

Ja, wacht eens, dat was bij de deur geweest! En Julian herinnerde zich ook dat hij en Dick de deur open hadden moeten doen voor ze in de kamer van de meisjes hadden kunnen komen. Timmy had er dus uitgewild, maar hij had het niet gekund!

Maar waarom had hij er dan uitgewild? Julian dacht diep na, maar hij kon er geen antwoord op geven. Was de deur nu ook dicht? Ja. Hij herinnerde zich duidelijk dat hij Dick de deur dicht had zien doen. Hij besloot de deur weer open te maken. Als Timmy dan weer een keer zou blaffen, zou hij er op af kunnen gaan.

Julian kroop zijn bed weer uit en sloop naar de kamer van de meisjes toe. Zachtjes deed hij hun deur open. In de kamer hoorde hij het rustige ademhalen van de meisjes. Ze sliepen allebei weer. Timmy was nog wakker, maar hij blafte niet. Hij wist dat het Julian was die de deur open deed. Julian sloop weer terug naar zijn kamer en kroop zijn bed weer in. Niet lang daarna viel ook hij weer in slaap.

H4 Plezier in Candy Cottage.

De volgende ochtend was Annie het gebeurende van die nacht al weer bijna vergeten. Ze lachte en praatte net zo opgewekt als de rest en niemand kon meer zien dat ze die nacht zo geschrokken was. De natte dekens werden door George uit het raam gehangen zodat ze tegen de avond weer droog zouden zijn. Er stond een licht zeebriesje en de dag beloofde erg mooi te worden. Annie was in de keuken bezig. Ze zette thee en sneed het brood. Toen ze daarmee klaar was, zette ze het op tafel en riep de rest. Dick en Julian kwamen via de voordeur binnen. Ze hadden buiten naar sporen zitten zoeken, want ze begrepen nog steeds niet waarom Timmy die nacht zo had geblaft. En ze hadden ze gevonden ook: Platgetrapt gras en gebroken takjes wezen er op dat iemand 's nachts om het huis had geslopen. Maar de voordeur was op slot geweest en alle ramen waren dicht geweest. Julian begreep niet waarom Timmy dan zo geblaft had. De vreemdeling had nergens het huis binnen kunnen dringen en er was dus geen gevaar geweest. Maar toch had Timmy geblaft! Waarom dan toch? Of had hij zich soms vergist? Had hij soms gedacht dat de man, of wie het dan ook zijn mocht, in het huis was geweest in plaats van er buiten? Julian geloofde van niet, maar het zou misschien wel zo geweest zijn. Hij was bezorgd. Maar hij liet daarvan niets tegen Annie blijken. Ze was vannacht al zo bang geweest. Julian wilde haar niet nog banger maken. Dus kwam hij opgewekt binnen met Dick en ging aan tafel zitten. George kwam van boven waar ze de bedden had opgemaakt, en zoals gewoonlijk was Timmy al lang beneden. Hij wist dat het etenstijd was en hij was dol op eten. De vier kinderen ontbeten en bespraken wat ze vanochtend gingen doen. George stelde voor een wandeling te maken. De rest stemde daar mee in. Ook Timmy natuurlijk, die dol was op wandelingen. Dus na het eten, toen de afwas was gedaan en alles aan kant was gemaakt, ging de Vijf op pad.

Ze hadden een leuke ochtend. Ze dwaalden door de omgeving, klommen op rotsen en hadden veel plezier. Moe en hongerig kwamen ze voor de lunch weer thuis. Maar toen gebeurde er iets heel vreemds: zodra ze vlak bij de deur waren, begon Timmy opeens heel hard te blaffen. De kinderen schrokken zich dood. Wat was er aan de hand? Vlug deed Julian de deur open. Timmy drong naar binnen en vloog luid blaffend de trap op.

“Er is iets boven!” schreeuwde George. “Laten we gaan kijken!” Hijgend klommen de vier kinderen ook de trap op. Daar vonden ze Timmy. Luid blaffend stond hij voor de badkamerdeur die dicht was.

“Wie is daar?” riep Julian.

Er kwam geen antwoord van achter de badkamerdeur.

“Geef ons antwoord of we sturen de hond op u af,” schreeuwde Julian.

Maar weer kwam er geen antwoord.

Voorzichtig opende Julian de deur en liet Timmy in de badkamer. In de badkamer begon Timmy echter te janken. De vier kinderen kwamen nu ook in de badkamer en zagen waarom Timmy jankte. De badkamer was leeg!

De vier kinderen begrepen er niets van. Waarom had Timmy dan zo lopen blaffen? Ook Timmy begreep er niets van. Hij had toch duidelijk iemand gehoord in het huis en later in de badkamer en daar was hij toen meteen heen gegaan. Maar hier was nu niets. Zou hij zich soms vergist hebben?

De vier kinderen wisten het niet meer. Julian stond voor een raadsel. Zouden Timmy's oren soms niet meer goed zijn? Julian dacht van niet. Maar hoe kon Timmy zich dan steeds zo vergissen?

“Laten we naar beneden gaan,” zei Dick uiteindelijk. “Hier is niets meer aan de hand.”

Zwijgend gingen de vier kinderen naar beneden. Wat gebeurde er? Timmy was erg bedroefd en erg onzeker over zichzelf. Zou hij zich vergist hebben?

Tijdens de lunch kikkerde de Vijf weer een beetje op. Annie had wat broodjes opgewarmd zodat ze heerlijk warm waren en ze had twee blikken perziken opengetrokken. Voor drinken had ze een fles chocolademelk opengemaakt. Het smaakte allemaal heerlijk. “Ik denk dat Timmy zich gewoon vergist heeft,” zei Dick, “naar maar waar.”

De anderen waren het met hem eens. Alleen George keek een beetje donker bij de gedachte dat Timmy zich al twee keer vergist had. Zou hij soms oud worden?

Na het eten besloten de kinderen niet meer op stap te gaan. Als er vanmiddag dan weer iets vreemds zou gebeuren, zouden ze Timmy meteen op onderzoek uit kunnen sturen. De Vijf bracht de middag door met de spelletjes die ze in de kast hadden gevonden. Er zaten veel spelletjes bij die ze nog niet kenden. Het was heel leuk deze spelletjes te leren en ze uit te proberen. Julian las de spelregels even door en legde de anderen dan uit wat ze moesten doen. Halverwege de middag maakte Annie enkele sandwiches klaar, waarbij ze thee dronken, en toen gingen ze weer verder met de spelletjes.

Het was al laat toen ze er eindelijk mee ophielden. Het was allang etenstijd geweest en ze hadden allemaal een rammelende honger. “Ik ga eens wat klaarmaken voor het eten,” zei Annie. “Wat willen jullie eten?”

“Wat je maar hebt, alles smaakt me,” antwoordde Dick, “ik heb zo'n honger.”

“OK,” zei Annie. “Dan dacht ik zo aan broodjes met melk en wat boontjes.”

“Klinkt goed,” zei George, “en toe?”

“Wat dacht je van een paar van die heerlijke roomkoekjes die ik heb gezien,” stelde Annie voor. “Ze zaten geloof ik bij jou in de tas, Julian.”

“Ja, dat klopt,” bevestigde Julian. “Ze zagen er zo heerlijk uit dat ik dacht: die kunnen het beste in mijn tas.”

“Als je maar niet stiekem zelf hebt zitten snoepen van die koekjes,” zei Dick, “anders gooi ik alle dobbelstenen naar je hoofd.”

Hij pakte de dobbelstenen die ze bij het laatste spel gebruikt hadden en deed alsof hij ze naar Julian wilde gooien.

“Hé, laat dat!” riep deze verschrikt en dook weg achter een stoel. De meisjes moesten lachen.

“Alleen als jij niet hebt zitten snoepen van de koekjes,” zei Dick tegen Julian.

“Dat heb ik niet,” antwoordde Julian, “dus leg de steentjes maar weer gauw weg.”

“Goed, dan ga ik nu het eten klaarmaken,” zei Annie vrolijk.

“Willen jullie ondertussen de spelletjes opruimen en de tafel dekken?”

“George, help jij Annie met het eten?” vroeg Dick aan George.

George keek zuur. Ze hield er niet van om meisjeswerk te doen, maar omdat ze ook honger had en zo snel mogelijk wilde eten ging ze Annie toch maar helpen. De jongens ruimden intussen de spelletjes op en dekten de tafel. Spoedig was het eten klaar en gingen de vier kinderen aan tafel. Timmy had ook zijn eten gekregen, door George klaargemaakt, en hij zat het bij de kinderen op de grond op te eten. Toen hij het op had, ging hij als gewoonlijk weer bedelen om nog allerlei extra stukjes van de kinderen te krijgen.

“Timmy, het is helemaal niet beleefd om zo te bedelen!” riep Annie uit toen de grote hond bij haar kwam. Maar toch gaf ook zij wat aan hem.

Na het eten deden George en Annie de afwas, terwijl Dick en Julian alles opruimden.

“Hè, ik ben moe,” zei Annie toen de afwas af was. “Ik denk dat ik zodirect maar gauw naar bed ga.”

“Ja, ik ben ook best wel moe,” zei Dick en hij gaapte. “Ik vraag me af hoe dat komt.”

“De zeelucht,” antwoordde Julian. “Daar wordt je altijd sneller moe van.”

“Hoe dan ook, ik denk dat ik maar naar boven ga,” zei Annie.

“Dat is goed,” zei Dick. “En wat ga jij doen, George?”

“Ik ga nog even met Timmy wandelen,” antwoordde George. “Hij was wat onrustig tijdens het eten. Hij moet zich vanmiddag erg verveeld hebben toen wij met de spelletjes bezig waren.”

“Ja, die arme Timmy,” zei Dick. “Prima, en wat doe jij, Julian?”

“Nog even lezen,” antwoordde Julian. “Ik heb een stel boeken in een van de kasten ontdekt en die wil ik dolgraag lezen. Er zit ook wat voor jou bij, Dick.”

“Dan wil ik dat wel eens zien,” zei Dick. “Waar liggen die boeken?”

“Kom mee,” zei Julian. “Ik heb ze in deze kast gevonden.”

De jongens gingen naar een van de kasten toe en haalden de boeken te voorschijn. Er zaten inderdaad erg interessante boeken bij. Spoedig waren de jongens allebei in een boek verdiept. Ze werden even gestoord toen George zei: “Ik ga hoor.”

“O.K.,” antwoordde Dick.

“Ben je voorzichtig?” vroeg Julian.

George snoof.

“Wat kan mij nou overkomen,” zei ze. “Timmy is toch bij me?”

“Ja, maar je weet maar nooit,” antwoordde Julian geduldig. “Ik wil alleen dat je je niet onnodig in gevaar brengt, George.”

“O.K., O.K., O.K.,” zei George, “ja ik zal voorzichtig zijn.”

“Waar is Annie?” vroeg Dick opeens. Hij had zijn zusje gemist.

“Annie is naar boven,” antwoordde George. “Ze was moe.”

“Oja, dat is waar ook,” zei Dick. “Blijf je niet te lang weg, George? Wij gaan ook zo naar bed.”

“Tot Timmy er genoeg van heeft,” antwoordde George, “dan kom ik terug.”

“O, dan kan het nog wel een eeuwigheid duren,” zei Dick plagend.

“Nou ja, ik zie wel,” zei George vaag. “Dag!”

Ze verdween en even later hoorden de jongens de buitendeur dicht slaan. Dick keek Julian aan.

“Nou moeten we toch nog opblijven voor haar,” zei hij tegen zijn broer, “anders kan ze er niet meer in.”

Julian zuchtte en haalde toen zijn schouders op.

“Nou ja,” antwoordde hij. “Ik ben nog niet zo moe. Anders ga jij vast naar bed.”

“Timmy heeft vanmiddag niet meer geblaft hè?” vroeg Dick op een fluisterton, zodat Annie het niet kon horen.

“Nee,” antwoordde Julian eveneens fluisterend. “Ik vraag me af wat hem vanochtend en vannacht heeft doen blaffen.”

“Ja, ik ook. Er was helemaal niets,” zei Dick.

“Ik maak me best wel zorgen, Dick,” zei Julian tegen Dick en hij zuchtte zachtjes. “Er is hier iets gaande. En denk aan de sporen die we buiten gevonden hebben. Iemand loopt rondom het huis. Stel dat hij kwaad wil. Hadden we George wel in haar eentje naar buiten kunnen laten gaan?”

“O George redt zich best,” antwoordde Dick, “en ze heeft Timmy toch bij haar? Bovendien is ze een kranig meisje dat zich best wel kan verweren als het er op aan komt.”

“Daar heb je gelijk in,” beaamde Julian. “Ze kan soms net een echte jongen zijn.”

Nee Julian, over George hoeft je je geen zorgen te maken. Zij redt zich wel. Je moet aan Annie denken! Want zij loopt op dit moment gevaar. Groot gevaar. En daar zul je spoedig achter komen.

H5 Een schrik voor Annie.

Annie was in de badkamer. Ze was zich aan het wassen. Onderwijl dacht ze na over wat er vandaag allemaal gebeurd was. Het had haar ook erg verbaasd dat Timmy zo zonder reden gebluft had vanmiddag. Ze vond Timmy geweldig en ze kon het zich niet voorstellen dat hij zich vergist zou hebben. Nee, volgens haar moest er echt iemand in het huis geweest zijn. Maar die zou dan in de badkamer verdwenen moeten zijn. Hoe had hij dat klaargespeeld? Volgens een geheime gang of zo?

Bij die gedachte veerde Annie op. Daar waren ze nog niet eens op gekomen! Stel je voor! Een geheime gang. Het kon inderdaad wel waar zijn. Maar dan moest die gang in de badkamer uitkomen, want daar was de geheimzinnige persoon verdwenen. Dan zou hier dus ergens een geheime luik moeten zijn die toegang tot die gang gaf. Annie keek om zich heen. Waar zou zo'n luik kunnen zijn? Ze liet de wastafel in de steek en ging alle muren bekloppen om te horen of het daarachter hol klonk. Terwijl ze daar zo mee bezig was, klonk achter haar opeens een vreemd geluid. Annie keek om en de adem stakte in haar keel. Daar stond een man!

Annie kon niets uitbrengen. Hoe was die man daar gekomen? De man bleef een ogenblik staan en kwam toen op haar af. Zijn gezicht stond grimmig. Toen vond Annie haar stem weer terug. Ze gilte, schreeuwde, krijste: "Dick, Julian! Help!"

De twee jongens beneden schrokken op uit hun boeken. Achter elkaar stormden ze naar boven. Toen ze halverwege de trap waren, hield Annies geschreeuw echter plotseling op. Dick en Julian schrokken en renden nog harder. Er zou toch niet iets met Annie gebeurd zijn? Ze kwamen op het portaal.

"Het geschreeuw kwam uit de badkamer," hijgde Dick.

"Vlug, er in," antwoordde Julian. Hij hijgde ook.

De twee jongens drongen de badkamer binnen. Die was leeg.

Dick en Julian bleven geschrokken staan. Hoe kon dit nou? Julian zag iets op de grond liggen en raapte het op. Het was Annies tandenborstel.

“Kijk, haar tandenborstel,” zei hij en hij liet het aan zijn broer zien.

“En nog met tandpasta,” merkte Dick op. “Hij moet uit haar mond gevallen zijn.”

“Ja, maar waar is ze nu?” vroeg Julian.

De twee jongens verlieten de badkamer en gingen naar de slaapkamers toe. Maar daar was Annie ook niet.

“Vreemd,” zei Dick.

“Inderdaad vreemd,” beaamde Julian. “En alle ramen zijn potdicht. Waar kan ze gebleven zijn?”

George kwam thuis met Timmy. Julian deed open. George zag onmiddellijk aan Julians gezicht dat er iets gebeurd was.

Dick legde haar de situatie uit.

Onderwijl stond Julian er wat stilletjes bij. Het was ook niet niks: zijn zusje, voor wie hij de verantwoording had, was verdwenen en ze wisten niet wat er met haar gebeurd was. Hij had geen flauw idee wat hij nu moest doen. De politie opbellen? Ze zouden hem vast niet geloven als hij zei dat zijn zusje in de badkamer was verdwenen en niet meer te voorschijn gekomen was.

“Timmy,” zei George. “Laat Timmy Annie zoeken. Hij zal haar wel vinden.”

Dat was een goed idee!

“Zoek Timmy, zoek Annie, Timmy,” riep Dick meteen.

Timmy kende Annies geur wel en hij ging dadelijk op zoek. Het spoor leidde naar de badkamer, naar de muur tegenover het bad. Maar daar bleef Timmy jankend staan. Hij kon niet meer verder, maar toch rook hij dat Annie hier pas geweest was. En hij rook nog een vreemde geur ook! Er was hier nog iemand geweest!

Timmy jankte.

De anderen begrepen hem verkeerd.

“Kijk, Timmy staat stil bij die muur,” wees George. “Annie moet daar verdwenen zijn.”

“Zou ze daar soms een geheime gang ontdekt hebben?” vroeg Dick, “en dat ze nu niet meer terug kan?”

“Dat zullen we zo zien,” antwoordde Julian. “Zoeken jongens, als hier achter de muur iets is, moeten we dat vinden ook.”

De drie kinderen gingen allemaal zoeken bij de muur waar Annie verdwenen was. Timmy hielp ook mee. Hij snuffelde hier, hij snuffelde daar. Maar hij kon niets vinden. De kinderen vonden ook niets. Totdat George wat dorstig werd en een beker water nam. Gedachteloos zat ze met de knoppen van de kraan te spelen, tot ze ineens een idee kreeg en aan een van hen trok.

Er klonk een vreemd geluid. Een paneel van de muur waar Annie verdwenen was, ging naar achteren en schoof opzij. Hij liet een donker gat vrij. De kinderen dromden bij het gat om er in te kijken.

“George, wat fantastisch, we hebben de geheime gang gevonden!” riep Dick verheugd. “Hierdoor moet Annie verdwenen zijn.”

Dat vond Timmy ook. Met zijn neus aan de grond liep hij direct de gang in. De drie kinderen keken elkaar even aan, maar gingen hem toen achterna. Ook de gang in. Deze was smal en donker. Het was maar een klein gangetje dat leidde naar een smal laddertje. Hier bleef Timmy staan. Hij kon niet meer verder.

“Woef,” blafte hij en het was alsof hij zeggen wilde: “hier leidt het spoor van Annie heen. Ik wil omlaag, maar kan het niet. Willen jullie mij helpen?”

“Goed hoor,” zei George die hem dadelijk begreep en ze klopte Timmy op zijn rug. “Julian, wil jij even touw gaan halen. Ik geloof dat ik dat gezien heb in de gangkast.”

“En wat lantaarns,” vulde Dick zijn nichtje aan. “Ik denk dat we die wel nodig zullen hebben.”

Julian ging weg om de spullen te halen en George, Timmy en Dick bleven bij het gat waar het laddertje naar beneden ging.

“Wat een donker gat,” zei George. “Ik denk niet dat Annie hier zelf in is gegaan.”

“Nee, ik ook niet,” antwoordde Dick. “Dat Annie dit nu net moest overkomen. Arme Annie.”

Spoedig was Julian met de spullen terug. Dick klom als eerste naar beneden met een lantaarn om de boel te verkennen. Na een poosje was hij beneden. Zijn stem klonk uit de diepte.

“Zeg,” riep hij, “het is best wel een flink eind naar beneden. Ik schat zo'n vijf, zes meter. Red je dat, George?”

“Ja, dat denk ik wel,” riep George terug, die intussen het touw met behulp van haar trui om Timmy geknoopt had. “Let op, hier komt hij.”

George tilde Timmy boven het gat en liet hem toen langzaam zakken. Bengelend aan het touw kwam Timmy naar beneden. Hij was niet bang. Dit had hij al vaker gedaan. Langzaam zakte hij dieper en dieper.

Georges touw redde het maar net! Er klonk een zacht geblaf uit de diepte en Dicks stem die zei: “Goed zo, George, hij is er.”

Dick knoopte het touw om Timmy los en Timmy begon meteen langs de grond te snuffelen om Annies spoor terug te vinden.

Onderwijl kwamen George en Julian naar beneden. Intussen had Timmy Annies spoor weer gevonden en zat ongeduldig op hun te wachten. Toen Julian en George beneden waren, ging hij er meteen vandoor. George moest hem terugroepen.

“Ho Timmy, niet zo snel. Kom terug.”

Timmy kwam terug en wachtte toen netjes tot de anderen ook klaar waren. George rolde het touw op dat voor Timmy nodig was geweest en legde het in een hoek.

“Zo, nu kunnen we gaan,” zei ze toen ze daarmee klaar was. En voorop gegaan door Timmy gingen de drie kinderen bij het licht van twee zaklantaarns, die Julian en Dick droegen, de tunnel in.

Ze liepen een heel eind. De tunnel was vochtig en donker. Hier en daar hoorden ze water druppelen en het rook er muf. De wanden waren van rots. Dick liet er zijn zaklantaarn op schijnen. De rots was vrij glad. Het moest een natuurlijke tunnel zijn, gemaakt door vroegere ondergrondse stromingen. De tunnel kronkelde veel. Hier en daar kwamen er gangen op uit. Soms kleine, maar soms ook grote. Maar de drie kinderen gingen daar niet in. Ze vertrouwden

Timmy en ze wisten dat hij hun naar de juiste plek zou brengen. Ze hadden al lang niet meer het idee dat Annie zelf de gang in was gegaan. Dat zou ze nooit gedurfd hebben. Nee, het was nu wel duidelijk dat Annie door iemand meegevoerd was. Maar door wie? En waarom?

Ondanks alle kronkels van de gang had Dick wel het idee dat ze naar het noorden gingen, naar het kasteel toe, en hij vertelde dat aan de anderen.

“Dat is best mogelijk,” antwoordde Julian. “Ik denk dat het kasteel helemaal niet onbewoond is. Denk maar aan de sporen die we buiten gevonden hebben. In de hele omtrek staat geen huis, behalve dit kasteel. Diegene die de sporen gemaakt heeft, moet daar wel in wonen.”

George hoorde nu voor het eerst van de sporen. Julian en Dick vertelden haar dat Dick de vorige avond iemand buiten had gezien, en dat ze vanochtend sporen rondom hun huis hadden gevonden. Opeens hoorden ze een vreemd geluid in de tunnel, als van stromend water. Voorzichtig gingen ze er op af. Het bleek een klein, ondergronds beekje te zijn dat hun pad kruiste. Het was klein genoeg om er over heen te springen en dat deden ze ook. Het beekje stroomde door een gang die bijna even groot was als die waarin de kinderen liepen. Julian concludeerde daaruit dat daar vroeger een grotere rivier gestroomd moest hebben dat nu afgenomen was tot dit beekje.

Opeens ontdekten de kinderen dat ze omhoog liepen. Het werd minder vochtig in de gang en de muren werden ruwer. Ze waren in het gedeelte gekomen dat door mensenhanden was gemaakt. Spoedig daarna bleef Timmy stilstaan bij een ladder dat rechts tegen de muur aan was gezet. Hij kwispelstaartte en vroeg met zijn ogen of ze hem naar boven wilden helpen. Want daar moest hij heen om Annie te vinden!

“Even wachten Timmy,” gebood Julian. “Ik ga vooruit om te zien wat er aan het eind van deze ladder is.”

Hij nam zijn zaklantaarn tussen zijn tanden en klom naar boven. Boven, in de zoldering van de grot was een groot luik. Julian probeerde of hij het open kon krijgen, maar het ging niet. “Lukt het?” vroeg George die met Dick beneden in volle spanning stond toe te kijken. “Nee,” antwoordde Julian. “Ik krijg het luik niet open. Er is geen beweging in te krijgen.” “Laat mij eens?” vroeg George. “O.K.,” antwoordde Julian. Hij klom naar beneden en liet George naar boven klimmen. George duwde tegen het luik, maar ook zij kreeg hem niet open. Ze voelde naar de scharnieren. Die waren geolied, dus daar kon het niet aan liggen. Ze klom weer naar beneden en liet Dick naar boven gaan. Maar ook Dick kon het luik niet open krijgen. Verslagen stonden ze even later bij elkaar in de gang. Wat moesten ze nu doen?

H6 Een angstige avond.

Dick scheen met zijn zaklantaarn verder de gang in. Opeens gaf hij een schreeuw.

“Er zijn daar nog meer ladders!”

Julian en George keken ook. Ze zagen dat Dick gelijk had.

“Vlug, laten we het daar proberen!” riep George en ze rende op de eerste ladder af. Die was aan de linkerkant van de gang. Bovenaan was weer net zo luik als bij de eerste ladder. George klom de ladder op en probeerde het luik open te krijgen. Maar ook hier was geen beweging in te krijgen. Ook Dick en Julian probeerden het luik, maar ook zij kregen het niet open. Ze waren net van plan naar de derde ladder toe te gaan, toen ze verder in de gang opeens het geluid van knarsende scharnieren hoorden. Vier ladders verder ging een luik open. Hel licht stroomde door het gat dat verschenen was. Julian pakte George bij haar arm.

“Vlug, er komt iemand aan. Roep Timmy!”

George riep zachtjes Timmy terug die al naar het luik was gegaan om te kijken wie daar naar beneden kwam. Aan de geur had hij de ontvoerder van Annie ontdekt en hij wilde hem opwachten om hem eens flink te bijten. Maar de anderen lieten hem dat niet doen. George pakte Timmy bij zijn halsband en ze sleurde hem terug. Terug de gang in, de anderen achterna.

Dick en Julian renden vooruit en achter hen kwam George met de tegenstribbelende Timmy. De eerste zijgang die ze tegenkwamen was een kleine, maar ze konden er toch in. Julian duwde George met Timmy en Dick naar binnen en ging er toen ook in. Toen ze allemaal veilig in de zijgang zaten, keek Julian voorzichtig om het hoekje om te zien waar de vreemdeling was.

Hij was vlakbij! Het schijnsel van zijn lamp was niet meer dan een paar meter verwijderd van de zijgang waar de kinderen en de hond zaten. In het licht kon Julian duidelijk het gezicht van de man zien. Het was een woest gezicht. Met wilde haren die er om heen krulden. Zijn mond en kin waren verborgen onder een lange,

woelige baard en snor. Maar zijn ogen kon Julian duidelijk zien. Hij zag wrede ogen die samengeknepen waren tot twee dunne spleetjes. Julian had het idee dat de man heel gemeen kon zijn. Je zou alles van hem kunnen verwachten. Hij sprong op toen de man het laatste laddertje passeerde.

“Vlug, hij komt hierheen,” fluisterde hij.

“Wat moeten we doen?” klonk Dicks stem.

“Verder de gang in,” was het antwoord. “Vlug, of hij zal ons zien.”

Haastig renden de kinderen verder de gang in. Julian die achteraan liep, keek achterom. De man was nu bij de opening van de gang gekomen en scheen er met zijn lamp in. Toen ging hij zelf ook de gang in!

“Gauw, haast je!” fluisterde Julian tegen de anderen, “hij komt deze gang ook in.”

“Zou hij ons gezien hebben?” hijgde George.

“Ik weet het niet,” antwoordde Julian. “Gewoon doorlopen maar.”

De gang maakte een bocht en onttrok hen aan het gezicht van de vreemdeling. Hij begon te stijgen. De kinderen liepen voort, verder en verder de gang in. Tot ze opeens stopten. Daar voor hen hield de gang op!

De kinderen schrokken zo dat ze eerst geen woord konden uitbrengen.

“We zijn er geweest,” kreunde George.

Dick keek naar boven en gaf een zachte schreeuw.

“Nee, we hebben nog hoop,” zei hij met zachte stem. “Kijk!”

Allemaal keken ze nu naar boven en zagen boven hen de hemel!

“Een gat,” hijgde George. “Daar moeten we er uit.”

“Hier hangt een touw,” zei Julian die iets naar rechts was gelopen.

“Klimmen jongens.”

“En Timmy dan?” vroeg George. “Hem laat ik voor geen goud hier achter.”

“Bind het touw weer om hem heen,” antwoordde Julian gehaast,

“dan hijsen wij hem wel naar boven.”

“Welk touw?” vroeg George.

Dick gaf haar een duw.

“Dat touw dat daar hangt, suffie,” zei hij. “Vooruit, schiet op. Het is lang genoeg.”

Julian begon al langs het touw omhoog te klimmen, terwijl George het einde daarvan haastig aan Timmy vastmaakte. Dick klom nu ook naar boven.

“Vlug George, nu jij!” klonk Julians stem van boven.

“En Timmy dan?” vroeg George.

“Die hijsen we omhoog als jij boven bent,” antwoordde Julian.

“Schiet nou op!”

George wilde eerste niet, maar toen hoorde ze opeens de voetstappen van de man iets verder in de gang galmen.

“Kom op!” riep Dick. “Anders zijn we ontdekt!”

Haastig klom George nu ook naar boven. Zodra ze boven was, hielp Dick haar op de rand van het gat en Julian begon al aan het touw te trekken.

Met zijn drieën trokken ze Timmy naar boven. Net op tijd, want daar was het licht van de man al. Het scheen even op Timmy's linkerachterpoot, maar toen was Timmy al boven. Vlug werd hij van het gat weggehaald en door George losgemaakt. Onderwijl gluurden Julian en Dick naar beneden. Daar zocht de vreemdeling naar het touw, maar hij kon het niet vinden. Hij begon te vloeken en te tieren en beende toen met grote passen terug de gang in. Hij dacht dat 'een van de jongens dat wel gedaan zou hebben'. De drie kinderen moesten stilletjes lachen toen ze hem zagen gaan. Als hij eens wist!

“Kom, we gaan naar huis,” zei Julian toen er van de vreemdeling niets meer te zien was, en hij sprong op. “We weten genoeg. Morgen gaan we naar de politie.”

Even later liepen de drie kinderen naar Candy Cottage terug.

Timmy liep met hun mee. Gelukkig kenden ze de weg. Ze hadden even op een groot rotsblok moeten klimmen, maar toen hadden ze het huisje al meteen gezien. Onder het lopen praatten ze over de afgelopen avond. Julian was er van overtuigd dat ze de politie moesten waarschuwen en vertellen wat ze wisten. George was

daar een beetje op tegen. Ze wilde eigenlijk het liefst teruggaan om Annie te zoeken. Volgens haar zouden zij drieën meer kans hebben dan die politiemacht. Stel je voor dat de ontvoerders Annie iets deden!

Maar Julian was vastbesloten de politie te waarschuwen.

“Ze zullen heus wel voorzichtig te werk gaan als ze horen dat Annie daar is,” zei hij.

Ze waren nu bij Candy Cottage aangekomen. Julian liep met grote stappen naar de voordeur. Toen schrok hij. Hij bracht zijn hand naar zijn hoofd en kreunde.

“Wat is er?” vroeg Dick die schrok van het gebaar.

“De sleutel,” antwoordde Julian. “Die ligt binnen. We kunnen er niet in.”

“Lieve help,” zei George, “dat is waar. Ik heb de deur op slot gedaan toen ik met Timmy thuiskwam.”

“En alles zit potdicht,” zei Dick. “Wat nu?”

“Ja, alles zit dicht. Ik ben er vanavond zelf nog langsgegaan,” antwoordde Julian. “Er zit niets anders op: we zullen door de gang terug moeten, jongens. Alleen via de badkamer kunnen we in het huis komen.”

“Terug naar de gang?” vroeg George weifelachtig. “En als die vreemde vent daar is?”

“Ik zie geen andere oplossing,” antwoordde Julian. “Maar we hoeven nu niet meteen terug. We hebben de hele avond nog. Laten we teruggaan naar het gat en daar spionneren. Dan zien we vanzelf wanneer de kust veilig is.”

“Kunnen we niet beter naar andere gaten zoeken?” vroeg Dick.

“Misschien zijn er wel meer die in de gang uitkomen.”

“Nee,” antwoordde Julian beslist. “We zouden verdwalen in de gangen als we dat deden. Nee, dit is de enige uitweg.”

En dus gingen de kinderen terug naar het gat waar ze uit waren geklommen. Het was wel even zoeken, want het gat was goed verborgen. Maar tenslotte werd het door George ontdekt doordat ze er bijna in viel.

“Hier is het jongens,” fluisterde ze.

Dick en Julian kwamen aanlopen en gingen plat op hun buik bij het gat liggen, hun ogen even over de rand. George lag daar al. Timmy ging ook zo liggen en keek even ernstig als de anderen de diepte in.

Het duurde lang voor er beneden iets gebeurde, maar opeens hoorden ze dan toch stemmen.

“Woef,” blafte Timmy. Hij herkende de man die Annie ontvoerd had weer.

“Ssst Timmy,” fluisterde George en ze gaf een rukje aan zijn halsband. “Niet meer blaffen nu.”

Timmy begreep het en was verder stil. Vier paar ogen gluurden over de rand van het gat de diepte in. Wie zouden daar aankomen? Ze zagen opeens licht in de diepte, dat steeds feller werd. Dat was de naderende lamp. Even later zagen ze twee mannen de gang door komen. Ze praatten druk met elkaar, en je kon horen dat ze boos waren.

“Ik verzeker je, ik heb niets met dat touw gedaan,” zei een stem. Het behoorde aan een man dat klein van stuk was, maar een even ruig uiterlijk had als de man die Julian eerder in de gang had gezien. Die man was de tweede man. Hij antwoordde met boze stem:

“En hoe komt het dan dat het weg is, hè? Hebben de kaboutertjes dat dan soms gedaan?”

“Hoe moet ik dat weten?” vroeg de eerste man. “Vraag het hun zelf, als je dat wilt weten.”

De mannen waren nu bij de plek gekomen waar het touw hing en de tweede man liet zijn lamp over de hele ruimte schijnen. Haastig trokken de drie kinderen en de hond zich terug.

“Zie,” zei hij, “weg. En ik zou graag willen weten wie dat gedaan heeft.”

“Nou, ik niet,” antwoordde de kleine man.

“Ik geloof je niet,” zei de tweede man.

“Dat is jouw zaak,” zei de eerste man hierop. “Ik bemoei me er verder niet mee. Ik ga terug.”

Hij draaide zich om en begon de gang terug te lopen. De tweede man riep hem na.

“Zie je wel dat jij het gedaan hebt, ellendige kerel. Ik had nooit zaken met jou moeten doen.”

Allerlei vervloekingen en verwensingen uitend liep de tweede man ook weer terug de gang in, de eerste man achterna. De drie kinderen en Timmy wachtten tot de beide mannen verdwenen waren en sprongen toen overeind.

“Vooruit,” fluisterde Julian. “Dit is onze kans.”

H7 Terug naar Candy Cottage.

Timmy werd weer vastgeknoopt aan het touw en de drie kinderen lieten de hond zakken. George klom er achteraan en maakte Timmy los. Onderwijl klom Dick naar beneden, en Julian volgde hem.

Dick deed zijn zaklantaarn aan en scheen er mee de gang in. “Iedereen klaar?” vroeg hij fluisterend. “Vooruit dan maar.” Voorzichtig gingen de drie kinderen de gang weer in. Timmy tippelde voor hen uit. Ze waren alle vier erg waakzaam, want ze hadden geen zin om de mannen tegen te komen. Gelukkig was alles veilig. Dieper in de gang hoorden ze de stemmen van de twee mannen die voor hun liepen. Ze waren nog steeds aan het ruziën. Dat was goed voor de kinderen, want daardoor wisten ze waar de mannen waren. Zonder ongelukken bereikten ze zo de hoofdgang die naar hun badkamer leidde. Ze sloegen hem in en begonnen aan de tocht door de vochtige gang.

Ze waren vlak bij de ladder die naar de badkamer leidde, toen ze opens weer stemmen hoorden. Andere stemmen dit keer. Ze kwamen uit de richting van de ladder. Vlug duwde Julian iedereen een nieuwe zijgang in die toevallig op die plaats op de hoofdgang uitkwam, en hij deed zijn zaklamp uit. Niet lang daarna kwamen twee mannen hun voorbij. Ze praatten druk met elkaar en je kon zien dat ze boos waren. Een van hen droeg een bos touw. Julian schrok toen hij dat zag. Dat was vast en zeker het touw waarmee ze Timmy naar beneden hadden gehesen! De mannen liepen de gang, waarin de kinderen zaten, voorbij zonder er in te kijken. Julian probeerde te verstaan wat ze zeiden toen ze langsliepen, maar het enige wat hij uit het gesprek kon opmaken was:

“De baas zal wel woedend zijn.”

“Die kinderen moeten leren hun neuzen niet in andermans zaken te steken.”

“Waar is dat meisje nu?”

Julian deed zijn uiterste best het antwoord te verstaan, maar helaas kon hij niets wijs worden.

Toen de twee mannen voorbij waren en er een paar minuten waren verstreken, klommen de kinderen weer uit de zijgang. Ze zetten koers naar het laddertje. Daar aangekomen merkte Julian dat zijn bange vermoeden waar was geweest. De mannen hadden het touw meegenomen! Nu konden ze Timmy niet ophijzen! Hij nam snel een besluit.

“Ik ga naar boven,” zei hij. “Dick, wacht jij bij George en Timmy beneden? Ik ga kijken of ik in het huis nog wat touw kan vinden.” Zonder een antwoord af te wachten klom Julian haastig naar boven. Hij kwam weer boven in het kleine gangetje en liep het door. Toen kwam hij bij de plek waar het gat naar de badkamer was geweest. Maar die was er niet meer. Het gat was dicht.

Julian schrok erg. Stel je voor dat ze hierdoor ook niet naar binnen konden komen! Hij voelde met zijn hand over de planken die het gat afsloten om ergens een mechanisme te ontdekken om de planken opzij te schuiven, maar hij vond niets.

“Oh, wat een stommerds zijn we toch geweest,” schold hij. “We hadden eerst moeten kijken hoe het gat open en dicht ging voordat we verder de gang ingingen. Nu zijn we opgesloten.”

Hij voelde nog eens maar vond echt niets. Toen stootte hij met zijn elleboog tegen iets hards. Het deed behoorlijk pijn en Julian had een paar minuten nodig het te verwerken. Toen ging hij kijken waar hij tegen aangestoten was. Het bleek een klein kraantje te zijn. Julian was verbaasd. Een kraan! In een geheime gang! Wat deed dat nou hier? Plotseling herinnerde hij zich dat George aan een kraanknop getrokken had. Daarmee was de toegang tot deze geheime gang open gegaan. Zou dat met deze kraan ook zo werken? Julian trok aan de linker dop, die van het warme water. De dop ging wel mee, maar er gebeurde niets. Toen trok hij aan de andere dop, en ja, het gat ging open!

Opgelucht glipte Julian de badkamer in en ging toen via de deur het portaal op. Hij liep naar beneden en zocht in alle kasten. Maar hij kon geen geschikt touw vinden. Ook boven zocht hij, maar hij

vond niets. Verslagen ging hij naar de anderen die nog steeds beneden bij de ladder op hem wachtten.

“Ik kan niets vinden,” vertelde hij hun. “Daarom lijkt het mij het beste dat ik weer met Timmy terugga naar dat gat in het veld, en dat jullie hier het huis in gaan en straks de deur voor me open doen. O.K.?”

“Geen sprake van!” riep George toen ze dit hoorde. “IK breng Timmy. Per slot van rekening is het MIJN hond!”

“Maar je loop gevaar,” waarschuwde Julian. “We zijn al vier verschillende mannen tegen gekomen. Waarschijnlijk zitten er nog veel meer in het kasteel. Ze hebben Annie ontvoerd. Als ze jou zien...”

“En wat dan?” zei George uitdagend. “Ik ben net zo goed als een jongen en kan me prima verweren. En bovendien heb ik Timmy bij me. Die zal me heus wel kunnen beschermen. Je zegt altijd zelf dat hij voor drie politieagenten telt.”

“Ja, maar,” twijfelde Julian.

Maar Georges koppige gezicht gaf de doorslag.

“Ik ga, en daar mee uit,” zei ze ferm.

“Goed dan,” zei Julian zwakjes, “maar wees in 's hemelsnaam voorzichtig.”

“Dat zal ik doen,” beloofde George. “Tot zo jongens.”

Ze zwaaide nog even en liep toen samen met Timmy weg. Dick en Julian keken haar nog even na en toen gingen ze naar boven.

“Die George,” zei Dick tegen Julian. “Soms is ze echt een jongen.”

Het was prettig weer in Candy Cottage te zijn, hoewel de jongens nog wel bezorgd waren over Annie, en over George en Timmy. Dick ging thee zetten want hij had dorst gekregen en Julian ging bij het raam zitten om George aan te zien komen.

“Wanneer bellen we de politie?” vroeg Dick terwijl hij een dampende kop thee aan Julian gaf.

“Als George terug is,” antwoordde Julian. “We gaan dan direct bellen. Ik kan het niet langer verdragen dat die arme Annie in de handen van die ruwe kerels is.” “Wat zal ze bang zijn.”

“Ja,” zuchtte Dick. “Ik wou dat het mij was overkomen. Of jou. Of zelfs maar George. Maar Annie niet. Ze is nog zo kwetsbaar.”

Opeens hoorden de jongens boven in het huisje een schurend geluid. De jongens herkenden het geluid dadelijk. De toegang tot de geheime gang ging open!

“Had je de toegang dicht gedaan?” vroeg Dick haastig aan Julian. Julian knikte stom. Hij kon niets zeggen.

Met kloppende harten zaten de jongens in de kamer beneden te wachten. Wie zou daar nu door de geheime gang hun huis binnen komen? De jongens hoopten dat het George zou zijn, maar hun hoop vervloog toen ze mannenstemmen hoorden. Ze hoorden klossende voeten in de badkamer heen en weer gaan en toen naar het portaalje gaan. Een paar voeten ging naar de slaapkamers toe. Ze hoorden de deur van de kamer van de meisjes kraken. Een ander paar kwam echter langzaam de trap af. De jongens stonden stil toe te kijken. Ze konden geen woord uitspreken en ze konden niets doen. Langzaam kwamen de voeten naar beneden, tree voor tree. Een man verscheen onder aan de trap. De jongens herkenden hem meteen toen ze hem zagen. Dat was die kleine man die ze in de grot met het touw hadden gezien! De man zag hen nu ook en riep zijn makker toe.

“Hela, Charles. Hier zijn ze!”

De tweede man kwam nu ook naar beneden. Hem kenden de jongens niet. Toen de tweede man ook beneden was, kwamen ze met zijn tweeën op de jongens af.

Nu vonden de jongens eindelijk de macht over hun lichaam terug. Ze kwamen in beweging. Maar het was al te laat om te vluchten, of om zich te verstoppen.

“Vechten Dick!” riep Julian.

De twee jongens vochten als beesten. Maar hun tegenstanders waren te sterk. De jongens werden overmeesterd en weggevoerd.

H8 George.

Intussen liep George met Timmy door een van de onderaardse gangen. Ze hadden zich moeten verschuilen toen twee mannen hun tegemoet waren gekomen, maar de mannen hadden het meisje en de hond niet gezien en waren verder doorgelopen. Ze liepen in de richting van Candy Cottage en George hoopte dat ze niet iets met haar neven zouden gaan doen. George liep verder. Even later hoorde ze echter weer iets in de gang. Een luid geschreeuw, dat uit de richting van Candy Cottage kwam. Met een schok herkende ze Dicks stem toen die riep: “Laat me los, gemene vent!”

Dus toch!

Haastig verschool George zich en wachtte tot de twee mannen met Dick en Julian haar gang zouden passeren. Daar kwamen ze. In het licht van de lantaarn die een van de mannen droeg, kon ze Dick en Julian zien. Oei wat gingen die te keer! Ze rukten en trokken, terwijl ze krabden, beten en sloegen, overal waar ze maar konden. George had veel zin hen te hulp te komen, maar een stem die opeens van een andere kant door de gang klonk deed haar op haar plek blijven.

“Zo, heb je ze?” vroeg die stem.

Het was de stem van een van de twee mannen die George in de grot met het touw had gezien. Die grote man.

De man die Julian vasthield, antwoordde de grote man. George kende hem niet.

“Ja, meneer,” antwoordde hij op beleefde toon.

“Alle drie?” vroeg de grote ruwe man.

De twee mannen die Dick en Julian vasthielden, schrokken.

“We hebben er maar twee meneer,” antwoordde de man die Dick vasthield. George herkende hem als de kleine man van de grot met het touw.

“Domme uilskuikens,” raasde de grote man toen hij het antwoord had gehoord. “Ik had jullie toch verteld dat het er drie waren! Drie jongens en een hond! En jullie hebben er maar twee?”

“Ja, meneer,” antwoordde de man die Dick vasthield nederig. In haar gang straalde George. Ze vond het enig dat ze voor een jongen werd aangezien. Ze hield er van.

De grote man (die kennelijk de baas was) raasde en tierde en gooide de twee andere mannen allerlei beschuldigingen naar hun hoofd.

“Wat heb ik nou aan jullie!” tierde hij. “Niets, niets, niets!” Tenslotte verdwenen ze alle drie verder in de gang, Julian en Dick meeslepend.

Toen ze weg waren, kwam George uit haar schuilplaats en begon ze te volgen. Ze zag hoe de mannen naar een van de laddertjes gingen en daar omhoogklommen. Ze telde de laddertjes. Het was het vijfde laddertje. De mannen namen Dick en Julian mee, hoewel die hevig tegenspartelden en het de mannen heel moeilijk maakten ze omhoog te krijgen. Maar de mannen waren met zijn drieën en ze waren sterk. De jongens gingen naar boven. Toen iedereen boven was, werd het luik dichtgedaan, en George hoorde het geknars van grendels.

“Oh, dat is het,” dacht ze toen ze het geluid hoorde. “Alle luiken zijn vergrendeld. Vandaar dat we ze niet open konden krijgen.” Ze dacht na. Wat moest ze nu doen? Ze besloot om naar de zijgang die naar de grot met het touw leidde te gaan. Daar kon ze uit dit gangenstelsel komen, en dan zou ze zo snel mogelijk naar het dichtstbijzijnde dorp gaan om de politie daar te waarschuwen. Naar Candy Cottage kon George niet gaan. De mannen die Dick en Julian hadden meegenomen zouden vast en zeker spoedig teruggaan om haar te zoeken. En ze mocht niets riskeren! Want dan kon niemand hun meer helpen.

En dus ging George op zoek naar de gang die naar de grot met het touw leidde. Maar ongelukkig genoeg miste ze hem en nam er een die er op leek. Toen ze dat doorhad, kon ze niet meer terug want er kwamen veel zijwegen uit op de gang die ze had genomen en herhaaldelijk had hij zich al gesplitst of was uitgekomen op een andere gang. De enige weg die George nu kon nemen was vooruit. Tot ze ergens zou komen. Ze greep Timmy stevig bij zijn halsband

vast zodat hij niet van haar weg zou lopen, en putte moed uit het bewegende lichaam naast haar. Ja natuurlijk, Timmy was toch bij haar? Timmy zou vast en zeker een uitgang kunnen vinden.

“Zoek, Timmy, zoek,” fluisterde het meisje tegen de hond. “Zoek een uitgang voor mij.”

Timmy begreep George, en hij begon dadelijk te snuiven. Hij vond een spoor en George met zich meetrekkend liep hij verder. Timmy vond een uitgang! Hij leidde George rechtstreeks naar de frisse lucht die vanuit buiten de gang in stroomde en die hij had geroken. Toen George zag dat ze eindelijk een uitgang hadden bereikt, fluisterde ze: “Bedankt, Timmy.”

George kwam buiten in de frisse lucht. Ze merkte dat ze op een klein plateautje stond, aan drie kanten omgeven door hoge rotsen en onzichtbaar vanaf het land. Voor haar was de zee, waarop de golven woest af en aan rolden. Het plateautje had de vorm van een U en in het midden van die U was het water wat rustiger dan daarbuiten in de open zee. Een bootje lag vastgemaakt aan de kant. George ging er naar toe en onderzocht het. Zou ze daarmee weg kunnen varen? Ze besloot het te doen. Maar net toen ze het bootje los wilde maken, hoorde ze stemmen. Vlug verschool George zich achter een enorme rotsblok die in een hoekje lag, en wachtte af.

Wat zou er nu weer gaan gebeuren?

Ze gluurde om het rotsblok heen en zag twee mannen het plateautje opkomen. Ze kwamen uit de gang waaruit George ook gekomen was. De ene man was die grote man weer die George nu al drie keer had gezien, en de andere man kende ze niet. De twee mannen stapten in het bootje dat daar lag en roeiden weg. George slaakte een teleurgestelde zucht. Wat jammer nou dat die mannen net nu met dat bootje gingen roeien. Daar had zij mee willen ontsnappen!

Toen de mannen goed en wel weg waren, kwam George voorzichtig tevoorschijn en liep naar de rand toe. Ze zorgde er voor zo veel mogelijk in de schaduw te blijven zodat de mannen haar vanaf de zee niet konden zien. Het was intussen donker geworden, en de maan scheen over de zee. Daar zag George de

twee mannen roeien. Ze waren duidelijk te zien. Vol spanning wachtte George af waar de mannen naar toe zouden gaan. Opeens was er beweging aan de horizon. Vanachter een groot rotsblok dat midden in zee lag, kwam een groot schip tevoorschijn. De twee mannen in het roeibootje, roeiden op het schip af. George vroeg zich af of de mannen misschien smokkelaars waren die nu goederen gingen ophalen. Ze zag ze stil houden bij het grote schip, en toen aan boord klimmen. Zodra de mannen aan boord waren, werd alles weer rustig op de grote zee. Er was geen beweging meer te zien. Het grote schip lag daar, en het kleine roeibootje lag daar naast.

Het duurde een hele poos voor er weer wat gebeurde. George zag dat een man naar beneden klauterde en in het roeibootje ging zitten. Het bootje maakte zich los van het schip en ging weer naar het plateau toe. George keek toe hoe het roeibootje haar naderde, en toen het dichtbij was, glipte ze weer achter het rotsblok.

Het roeibootje kwam de U weer binnen en ging op de kant af. Een man stapte uit en maakte het bootje vast. Toen verdween hij.

George was verbaasd. Waar was die andere man gebleven? En waar was het smokkelwaar? Of zouden ze het soms gebracht hebben? George wist heel zeker dat de mannen niets in hun handen hadden gehad toen ze naar het bootje toe kwamen. Maar misschien had het al in het bootje gezeten. George dacht dat dat het wel zou zijn. Ze stond op en ging de gang weer in, de man achterna. Ze was reuze nieuwsgierig. Ze klopte Timmy op zijn rug.

“Sorry Timmy,” zei ze verontschuldigend tegen de hond. “Maar ik moet weten waar die man naar toe gaat. Je hebt een pracht van een uitgang gevonden, en ik wil er zeker weer heen. Wil je de weg die ik neem voor me onthouden?”

Timmy begreep het. Goed, hij zou de weg onthouden, als George zo graag weer naar binnen wilde. Hij had trouwens ook wel zin in een avontuurtje. Hij had steeds de man die Annie ontvoerd had geroken, en hij wilde hem wel eens bijten. Hij hoopte dat George weer naar hem toe ging!

George kwam bij een splitsing. Welke weg was die man nu ingeslagen?

“Links,” besloot ze. Maar toch weifelde ze. Toch maar rechts?

“Timmy,” fluisterde ze, “waar is hij heen? Zoek, Timmy!”

Timmy begreep haar meteen. Hoera! George ging achter de ontvoerder van Annie aan! Hij begon meteen te snuffelen en weldra had hij het spoor gevonden. Hij leidde George naar een smalle, stijgende gang die plotseling ophield. De wanden van de gang waren van rotsachtig in baksteen veranderd en daarna in hout. George begreep dat ze ergens midden in het kasteel moest zijn. Voor zich voelde zij een deurknop. Een deur! Hoera! Ze was van plan de deur te openen en de kamer in te stappen die daarachter lag, maar nog net op tijd trok ze haar hand terug toen ze stemmen hoorde. Een aantal mannen kwam de kamer waar de deur op uitkwam, in. George hoorde hun duidelijk met elkaar praten en ze kon verstaan wat er werd gezegd.

“Die jongen en de hond hebben we nog niet,” klonk een stem,

“Helaas. Maar er zijn mannen naar hun op zoek.”

“Nu, dan zullen ze wel snel gevonden worden,” antwoordde een andere stem. George kende deze stem nog niet. Het was een lijkige en langzame stem. Een stem die mensen imponeren kon.

“Wat heb je met de rest gedaan?”, vroeg de stem.

Die twee jongens hebben we opgesloten, antwoordde de stem die het eerst had gesproken. George herkende hem als de stem van de grote man die ze nu al zo vaak tegengekomen was.

“Mooi zo,” zei de lijkige stem goedkeurend, “en het meisje?”

“Die zit hier vlakbij,” was het antwoord. “We hebben haar naar de kamer hiernaast verhuisd, zodat ze meteen kan komen als je haar nodig hebt.”

“Goed,” zei de lijkige stem. “Johan, heb jij de brief klaar?”

“Ja meneer,” klonk een stem die George ook nog niet gehoord had. “Lieve help, wat waren er veel mensen in dit kasteel!”

“Dat is mooi,” antwoordde de lijkige stem. “Dan kunnen we het meisje nu binnen laten komen.”

Iemand klapte in zijn handen. De deur ging open en er klonken voetstappen. Toen ging de deur weer dicht. George kon niet zien wie de kamer was binnengekomen. Ze hoopte echter dat het Annie was.

“Zo,” zei de stem van de grote man spottend. “Als ik jullie even mag voorstellen. Annie, dit is Ralph Ruting. Ralph, Annie Kirrin.” “Prettig kennis met u te maken, jonge dame,” klonk de lijkige stem. “Ik heb u hier geroepen omdat wij moeten samenwerken in deze zaak. Ik heb hier een aantal krabbeltjes van u nodig. Ga zitten en schrijf neer wat ik zeg.”

Er ontstond een stilte waarin George het geschuif van een stoel en geritsel van papier hoorde. Toen sprak de lijkige stem weer; “Schrijf maar op: ‘Ik ben een gevangene. Doe alstublieft wat ze zeggen. Anders wordt ik doodgeschoten. Annie Kirrin.’”

Opnieuw ontstond een stilte. George hoorde zachte snikjes. Annie was aan het huilen! Dit kon George niet verdragen. Zonder na te denken rukte ze aan de deurknop en gooide de deur wijd open. “Annie, Annie,” gilde ze de kamer in. “Hierheen!”

Vier paar ogen keken het meisje verbaasd aan. Hoe was die jongen hier gekomen? Ralph, Johan en de grote man waren te verbaasd om iets uit te brengen.

Maar Annie keek verheugd op. George!

Ze had een doek voor haar mond en kon niet praten, maar haar ogen schitterden van dankbaarheid en geluk. Eindelijk!

“Annie, kom!” gilde George. Timmy drong naast haar de kamer in en begon tegen de drie mannen te grommen. Er ontstond een paniekstemming. Timmy kon er erg gevaarlijk uitzien als hij kwaad was. Hiervan maakte Annie gebruik om van haar stoel te springen en snel naar George te rennen. Ze was gelukkig niet aan handen en voeten gebonden. George duwde haar de gang in, zei nog even snel tegen Timmy: “op wacht tot ik fluit,” en ging toen vlug met Annie er van door.

Toen ze weg waren, brak er tumult in de kamer los. Ralph probeerde langs Timmy heen ook de gang in te gaan, maar de grote hond hield hem tegen. Diep kwamen zijn tanden in de enkels

van Ralph. Ralph gilde en danste op een been, terwijl hij zijn andere met twee handen vasthield.

De grote man stond op, hij had op een kast een kandelaar gezien. Hij pakte het voorwerp beet en smeed het naar Timmy, maar Timmy kon het gelukkig ontwijken. Hij keerde zich naar Johan toe, die een stok had gegrepen en hem wilde slaan. Maar voordat Johan kon slaan, had Timmy hem al te pakken. Ook zijn enkels kregen de scherpe tanden van Timmy te voelen. Toen klonk Georges fluitje en Timmy schoot de gang in.

H9 Een gevecht in de gang.

Wat was intussen met de jongens gebeurd? Welnu, ze waren meegesleept door die twee mannen: de onderaardse gang door en toen een laddertje op. Ze kwamen uit in een klein schuurtje dat vol met rommel lag. Een van de mannen bukte zich en deed het luik, waardoor ze naar binnen waren gekomen, dicht. Daarna schoof hij er grendels over. Meteen wisten ook de jongens waarom ze het luik bij Annie niet open hadden kunnen krijgen. Toen duwden de mannen de jongens het schuurtje uit. Ze hielden hen nog altijd vast. Dick en Julian trokken en rukten om los te komen, maar het ging niet meer zo fel als eerst. Ze waren moe geworden. Ze kwamen op de binnenplaats van het kasteel. Deze zag er verwaarloosd en verlaten uit. In het licht van de maan konden de jongens het onkruid zien dat overal tussen de tegels groeide. Ze ontdekten dat de grote man niet meer bij hun was. Hij was ongemerkt van hun weggaan. De twee overgebleven mannen duwden de jongens de binnenplaats over. Daar, aan de andere kant, waren net zulke schuurtjes als waar ze net uitgekomen waren. De mannen duwden de jongens in een van deze schuurtjes en deden toen de deur achter hen op slot. Toen gingen ze weg. Dick en Julian bleven in de schuur achter. Hun ogen moesten langzaam wennen aan de duisternis die daar was. Na een poosje konden ze eindelijk wat zien. Ze waren in een klein schuurtje terechtgekomen. Naast de deur was een klein raampje waardoor de maan naar binnen scheen. In het licht konden de jongens de rommel zien die in het schuurtje lag. Julian ging op een omgekeerde oude emmer zitten.

“Hier zitten we dan,” zei hij moedeloos.

“Ja,” antwoordde Dick, al even moedeloos.

“Heb jij enig idee waarom we gevangen genomen zijn?” vroeg Julian.

“Nee,” antwoordde Dick, “jij?”

“Nee,” zei Julian. “Ik vraag me ook af waarom ze Annie meegenomen hebben. Wat zouden ze met haar willen?”

“Ik hoop dat George oppast,” zei Dick. “Zij is nu de enige die nog vrij is. Ik hoop dat ze verstandig is en meteen naar de politie gaat als ze ziet dat wij verdwenen zijn. Als ze zelf ook op onderzoek gaat, is er een grote kans dat ook zij gepakt wordt en dan zijn we allemaal gevangen!”

“Tenzij we ons zelf kunnen bevrijden,” zei Julian. “Er zijn ontelbare gangen beneden. Misschien loopt er een onder dit schuurtje door. Laten we gaan kijken of er een luik onder deze rommel is.”

“Ach nee joh,” antwoordde Dick. “Anders hadden ze ons vast niet in deze schuur opgesloten.”

Maar hij hielp toch maar mee met zoeken.

“Met niets doen bereiken we helemaal niets,” zei Julian flink, “en nu hebben we nog een kans dat we wat vinden.”

De twee jongens onderzochten de hele schuur, maar ze konden niets vinden. Opeens hoorden ze stemmen vlak bij hun deur. Vlug gingen de jongens terug naar hun plekje. Net op tijd, want de deur werd opengemaakt en een slanke, lange man kwam binnen. Hij werd vergezeld door de grote man die de jongens al zo vaak hadden gezien. Met zijn tweeën keken de mannen naar de jongens die ieder op een omgekeerde emmer zaten.

“Jullie namen?” sprak de lange man met een lijkige langzame stem. Het was Ralph, die George in de kamer had gehoord.

Julian noemde zijn naam en die van Dick en vroeg toen:

“Waarom houdt u ons hier gevangen? Wij hebben u niets gedaan.”

Maar de man gaf geen antwoord op zijn vragen.

“Zijn jullie broers van Annie?”

“Ja, meneer,” antwoordde Julian. “Maar zoudt u ons nu eens willen vertellen waarom .....?”

“Stilte!” bulderde de grote man opeens en Julian hield verschrikt zijn mond.

“Wij stellen hier de vragen, en jullie geven de antwoorden, en niet andersom. Begrepen?”

“Waar is die derde jongen?” vroeg de lange man.

Dick en Julian haalden hun schouders op. Dat wisten ze echt niet!

“Waar hebben jullie hem voor het laatst gezien?” vroeg de lange man verder.

Hierop gaven de jongens geen antwoord. Ze wilden niet vertellen dat George in de gang was geweest toen zij werden opgepakt. Stel je voor dat de mannen haar zouden pakken! Dan waren ze allemaal gevangen!

“Nou, hebben jullie je tong verloren?” snauwde de grote man.

“Vertel op, waar is die jongen, en waar is de hond?”

Maar de jongens gaven geen antwoord.

De lange man legde zijn hand op de arm van de grote man. Met rustige stem vroeg hij:

“Wie van jullie is de oudste?”

“Ik,” antwoordde Julian.

“Mooi,” zei de lange man tegen Dick, “dan moet jij mee komen.”

“Vertel ons eerst maar eens waarom,” zei Julian boos. “Waarom hebben jullie ons hier opgesloten? Wat doen jullie hier? Dit kasteel wordt onbewoond verondersteld.”

De grote man keek alsof hij zou ontploffen. Brutale jongen! Maar de lange man antwoordde met rustige stem:

“Precies, het kasteel wordt onbewoond verondersteld. En daarom hebben wij ons intrek hier genomen.”

“Goed,” ging hij verder, “ik zal jullie vertellen wat wij hier doen. Maar reken maar niet dat je daarna hier ooit nog weg komt.”

“George!” zei Annie blij, “oh George. Wat ben ik blij dat ik je zie.

Ik moet zeggen, ik was erg verbaasd toen ik jou daar opeens zo zag. En die lieve Timmy ook! Hoe heb je dat klaargespeeld?”

Maar George had geen tijd voor antwoord.

“Vlug,” hijgde ze, “opschieten. De mannen zitten ons dicht achterna.”

“Waar gaan we heen?” vroeg Annie.

“Naar buiten,” antwoordde George. “Timmy leidt ons naar een uitgang die bij de zee uitkomt. Ik ben er net geweest. Er ligt daar een roeibootje. Daarmee moeten we zien te ontsnappen.”

“En dan?” vroeg Annie terwijl ze achter George aanrende. “Waar gaan we dan heen?”

“Naar een dorp,” antwoordde George. “Het eerste dat we tegenkomen. De politie moet worden ingelicht. Er gebeuren hier vreemde dingen. De jongens zijn ook al opgepakt.”

Dat had Annie nog niet gehoord. Ze schrok.

“Gepakt?” vroeg ze, “Dick en Julian?”

“Ja,” antwoordde George. “In Candy Cottage. Ze waren daar op mij aan het wachten. Het is een lang verhaal. Ik vertel het je later nog wel eens.”

Ze bereikten de uitgang bij de zee.

“Kijk,” zei George tegen Annie. “De zee. En hier ligt een roeiboot.”

“Waar dan?” vroeg Annie. “Ik zie nergens een roeibootje.”

Tot haar grote schrik zag George dat Annie gelijk had. De plaats waar het roeibootje had gelegen, was leeg. Alleen het water was daar. Het klotste tegen de rots en glinsterde in het maanlicht. George bracht haar hand naar haar voorhoofd.

“Het was daar net nog,” zei ze verbaasd. “Net, toen ik hier wegging. Waar is het gebleven?”

Maar ze had geen tijd het antwoord te vinden. Er klonken stemmen in de gang en hollende voetstappen. De mannen! George greep Annie bij haar arm.

“Vlug,” zei ze, “terug de gang in.”

“Maar daar zijn die mannen!” riep Annie. “Dat kun je toch niet menen George?”

“We slaan zo snel mogelijk een zijgang in,” antwoordde George.

“Dat is onze enige kans op ontsnapping. Dit rotsplateau gaan ze helemaal afzoeken. Kom op, Timmy.”

De twee meisjes gingen de gang weer in. Ze werden gevolgd door Timmy die er niets meer van begreep. Dit was nu al de tweede

keer dat hij George naar deze uitgang had gebracht, en weer ging ze terug de gang in. Wat bezielde haar?

George ging de eerste de beste zijgang in en rende die door. Zij en Annie renden zo hard ze konden en tijdens het rennen luisterden ze goed of ze de achtervolgers nog konden horen. Ze hoorden ze. De mannen zaten nog steeds achter hun aan!

“Gauw Annie,” hijgde George. “Schiet op, straks hebben de mannen ons ingehaald.”

“Ik kan niet meer,” hijgde Annie. “En mijn schoenveter is los. Straks struikel ik er nog over.”

“He bah,” mopperde George. “Vlug, maak vast. Als je gewond raakt, heb ik niets aan je.”

Annie stopte en bukte zich om haar veters weer vast te maken. George stond een eindje verder ongeduldig op haar te wachten.

“Ik doe er een dubbele knoop in,” zei Annie. “Dan kunnen ze niet meer losraken.”

“Ja, doe dat,” zei George. “Opschieten Annie, ze komen steeds dichterbij.”

Eindelijk was Annie klaar, en de twee kinderen renden verder. Ze kwamen bij een bocht in de gang en ze renden die voorbij. Toen zagen ze aan het eind van de gang licht. Daar stond een man! Annie gilte. Ze was erg geschrokken.

“Vooruit, terug,” commandeerde George en ze sleurde Annie mee. Ze had meteen al gezien dat de gang geen zijgangen had en ze hoopte dat hij verder terug wel een zou hebben.

Haastig renden de meisjes terug. Daar was een zijgang! Gelukkig! George sleepte Annie er in. Toen ging opeens een licht aan, en in die gang stond ook een man! Hij moest te lachen toen hij de verschrikte gezichten van de kinderen zag. George keek om zich heen of ze misschien nog ergens anders heen konden vluchten, maar ze waren al ingesloten. George deinsde achteruit en ging met haar rug tegen de muur staan. Ze stopte haar zaklamp in haar zak, trok Annie naast zich; en Timmy, die al zijn haren al had opgezet, sleurde ze aan zijn halsband voor hen.

De mannen uit de hoofdgang hadden elkaar bereikt en samen met de man die nog steeds bij hun in de zijgang stond, vormden ze een groepje dat met boosaardige gezichten naar de kinderen keek. Het waren wel zeven mannen!

“Zo, nu hebben we jullie,” zei de man die in het midden stond. Het was de kleine man die aanwezig was geweest bij de ontvoering van de jongens.

“Als jullie dichterbij komen, hits ik de hond tegen jullie op!” schreeuwde George.

Timmy ontblootte zijn tanden om Georges woorden kracht bij te zetten. Onder de mannen ontstond een gemompel. Timmy kon er heel gevaarlijk uitzien als hij boos was, maar nu was hij zelfs woedend! Als die mannen eens aan zijn George kwamen! Jammer dat die grote man, die Annie had ontvoerd niet bij hun was.

Timmy had hem maar wat graag in zijn enkels gebeten. Maar op dat moment was die man helaas samen met Ralph bij Dick en Julian in het schuurtje.

Timmy kwam een stapje naar voren, terwijl hij diep gromde. De mannen gingen een stapje achteruit. Timmy ging nog een stapje naar voren en toen zeilde er opeens een steen vlak langs hem heen. De steen miste hem gelukkig en vloog met een luide 'boink' tegen de rotswand. Op het zelfde ogenblik viel Timmy aan. De man die de steen geworpen had, werd omver gegooid en kreeg een paar flinke beten van Timmy. Toen ging Timmy op de volgende man af.

“Oh,” zei Annie, toen ze zag hoe vier mannen tegelijk op Timmy afkwamen. “Doe iets, George! Ze zullen hem doodslaan!”

George was al op weg. Ze sprong op de man die Timmy net met zijn stok een klap wilde verkopen, en sloeg hem de stok uit zijn handen. Toen begon ze hem overal te slaan. Annie stond verschrikt toe te kijken, toen ze opeens twee armen om zich heen voelde. Ze werd zomaar opgetild!

“Help, George, help!” schreeuwde ze. Maar toen zag ze dat George ook al overmeesterd was en in bedwang werd gehouden door twee mannen. Alleen Timmy was nog vrij. Vier mannen

waren met hem bezig, maar hij was ze alle vier de baas. Er klonk een luid gerinkel. De lantaarn van een van de mannen viel op de grond en ging uit. Toen kreeg George een idee. Een van de mannen die haar vasthielden had ook een lantaarn. Het bengelde vlak bij haar. George stak haar hand uit en stompte naar het ding. De slag was raak. De lamp viel op de grond en doofde uit. Nu brandde nog maar een lantaarn.

“Doven, Timmy, doven!” riep George.

Timmy begreep wat zijn baasje bedoelde. Hij sprong op de derde lantaarn af. De man die deze aanval niet had verwacht liet verschrikt de lamp vallen. Het ding kwam met een klap op de grond. Maar het bleef branden!

George slaakte een teleurgestelde kreet. Maar de lantaarn was vlak bij Annie gevallen. Annie worstelde om los te komen en beet plotseling keihard in de arm van de man die haar vasthield. De man slaakte een luide kreet en liet haar verschrikt los. Annie kwam met een harde smak op de grond terecht. Maar ze krabbelde vlug overeind en rende naar de lantaarn toe. Met een krachtige trap schopte ze hem tegen de wand aan. De lantaarn ging uit en het werd donker.

Er ontstond paniek onder de mannen. Niemand kon meer een hand voor ogen zien.

In de consternatie kon George zich losrukken. Ze rende naar Annie toe.

Helaas liep ze verkeerd en ze kwam bij de wand zonder dat ze Annie had gevoeld.

“Annie, waar ben je?” riep George.

“Hier!” klonk Annies stem vlakbij, en George voelde Annies hand over haar arm gaan. Ze pakte hem stevig vast ren trok Annie mee. Hand in hand renden de meisjes in het donker weg, terug de gang in vanwaar ze gekomen waren.

“Timmy!” riep George.

Luid blaffend kwam Timmy hun achterna.

H10 Julian wordt bevrijd.

Dick en Julian waren ondertussen nog steeds in de oude schuur van het kasteel. Ze zaten ieder op een omgekeerde emmer en luisterde met afgrijzen naar wat Ralph hun te zeggen had.

Ze kwamen er achter dat het kasteel helemaal niet zo onbewoond was. Vele mannen huisden er in. Meestal kwamen ze en gingen ze weer. Het waren mannen met een rijke criminele achtergrond. Ze werden gezocht voor grote bankroven, moorden, etc. Hier in het kasteel waren ze veilig. De mannen wachtten hier tot een boot hen naar een ander land zou brengen. Een land waar ze bij de politie niet bekend waren en waar ze ongestoord verder konden moorden en stelen. Het kasteel werd dus gebruikt als een soort wachtkamer! Voor bandieten die de politie wilden ontvluchten door naar een ander land te gaan! De jongens gruwelden ervan en waren vastbesloten de politie in te lichten zodra ze vrij waren. Maar daar zou niets van terecht komen. Toen Ralph klaar was met zijn verhaal, verzocht hij Dick met hem mee te gaan.

“Waarom?” vroeg Dick.

“Ik heb je nodig, jongen,” was het antwoord van Ralph, “voor MIJN zaken.”

Dick wilde weten wat die zaken dan wel waren, maar Ralph liet niets meer los.

“Ik heb al genoeg tijd aan jullie besteed,” zei hij.

Samen met de grote man die al die tijd stil was geweest en af en toe alleen wat boze blikken had geworpen, pakte Ralph Dick beet en sleurde hem naar buiten. Ze sloegen Julian van zich af, die natuurlijk Dick wilde verdedigen. Eenmaal buiten deden de twee mannen de deur weer dicht en sloten hem af. Julian bleef alleen in de schuur achter. De tegenstribbelende Dick werd meegenomen. De binnenplaats over, het kasteel in.

De mannen wisten niet dat ze werden gadeslagen door twee meisjes en een hond. Annie en George waren op goed geluk kras door de gangen gelopen. Opeens waren ze tegen een touw

aangelopen. George was omhoog geklommen. Het touw leidde naar een luik dat hoog in het plafond zat. George had het luik geprobeerd en het was niet op slot geweest. Al piepend en krassend was het luik opengegaan, en George was er uit geklommen. Toen was Annie ook naar boven geklommen, en ze hadden Timmy naar boven gehesen.

De twee meisjes waren terechtgekomen in een klein schuurtje, dat vlak bij de hoofdepoort van het kasteel stond. De deur van het schuurtje stond open, en ze waren er voorzichtig naar toe gegaan. Buiten waren stemmen en geschreeuw te horen. Glurend om een hoekje keken de meisjes de binnenplaats over. Daar zagen ze Dick die door twee mannen werd weggevoerd. George en Annie herkenden hem meteen. Annie herkende ook de twee mannen. “Dat is Ralph,” fluisterde ze tegen George. “En die linkse man, die grote, heet Merlow. Hem zag ik plotseling in de badkamer toen ik me aan het wassen was.”

George knikte.

“Julian is er niet bij,” fluisterde ze terug. “Ik zie hem in ieder geval nergens.”

“Misschien zit hij nog in de schuur,” antwoordde Annie.

“Dat zullen we zodirect dan wel zien,” zei George.

Toen de mannen met Dick weg waren, sloop George voorzichtig naar de schuur waar de mannen uit waren gekomen. Ze keek door het kleine raampje naast de deur naar binnen en zag Julian.

“Julian!” fluisterde ze verheugd.

Julian had haar ook gezien en hij ging naar het raampje toe. Er zat een gat in zodat ze makkelijk met elkaar konden praten.

“George!” zei Julian. “Hoe kom jij hier?”

“Dat is een heel verhaal,” antwoordde George. “Dat vertel ik nog wel. Luister, ik kom je bevrijden. Zorg.....”

“Luister eerst even naar mij,” onderbrak Julian haar gehaast. “Er gebeuren een hoop dingen hier. Je moet direct naar de politie gaan en ze waarschuwen.” En in een paar woorden vertelde hij George wat Ralph hem allemaal had verteld.

George stond sprakeloos. Lieve hemel! Nu begreep ze ook waarom de tweede man van het roeibootje niet was teruggekeerd. Natuurlijk, die was op een schip gezet dat naar Zuid-Amerika voer, of naar Azië, of naar wat ook.

“Waar zijn we in beland,” bracht ze uit.

“Ja,” bevestigde Julian. “Dit mag niet langer goed gaan, dus luister goed naar me. Jij gaat direct naar de politie en vertelt hen alles. Ze moeten ogenblikkelijk hier komen. De mannen hebben Dick meegenomen en ik weet niet wat ze gaan doen. Dus je moet hen vertellen meteen hier te komen. Zeg hun ook voorzichtig te zijn. Ik weet niet wat de mannen met ons zullen doen, als ze merken dat ze gesnapt zijn.”

George vertelde Julian dat Annie vrij was. Julian was verbaasd.

“Heb je Annie weten te bevrijden?” vroeg hij.

“Ja,” antwoordde George trots. “Ze wacht met Timmy hier vlakbij op me.”

“Dat is mooi,” zei Julian opgelucht. “Ik ben blij dat ik me om haar geen zorgen meer hoeft te maken.”

“Maar Julian, jij en Dick,” zei George bedroefd. “Ik kan jullie toch niet in de steek laten, in handen van die enge kerels?”

“Het moet wel,” antwoordde Julian. “De politie waarschuwen is nu het beste dat je kunt doen. Ga nu maar, George.”

“Nee, ik ga nog niet,” zei George koppig. “Eerst bevrijd ik jou. Wacht even, dan onderzoek ik de deur.”

George glipte naar de deur en bekeek hem goed in het maanlicht. De deur was afgesloten door twee grendels. George kon ze makkelijk openschuiven. Maar juist toen ze bezig was met de eerste grendel, klonk er een luis gesis, en Julians stem fluisterde: “Vlug, verberg je. Er komen mannen aan!”

George glipte vlug in een donker hoekje van het binnenplein en bleef daar staan. Ze hoopte dat niemand haar daar zou zien.

Een aantal mannen kwamen uit een van de schuurtjes die tegenover die van Julian aan het binnenplein stonden. Ze stonden even op het binnenplein te praten en gingen toen het kasteel in.

George had de mannen herkend. Het waren de zeven mannen die Annie en haar hadden aangevallen in de gang.

Toen de mannen weg waren, en het weer rustig op het plein was geworden, kwam George weer te voorschijn en ging weer naar de deur van Julian toe. Ze kreeg de grendels opzij en de deur ging open. Opgelucht kwam Julian naar buiten. Samen sloten ze de deur en schoven de grendels er weer voor. Toen slopen ze naar de schuur waarin Annie met Timmy op hen zat te wachten.

“Julian!” fluisterde Annie verheugd toen ze haar grote broer weer zag. “Maar oh, waar is Dick?” liet ze er teleurgesteld op volgen toen ze haar tweede broer miste.

“Dick is door twee mannen meegenomen,” antwoordde Julian.

“Hallo Annie, ik ben blij je weer te zien. Fijn dat George je heeft bevrijd.”

“Ik ben ook blij,” zei Annie. “Ik vond het zo eng. Ik schrok geweldig toen die man daar plotseling in de badkamer tegenover me stond. En toen kwam hij ook nog op me af!”

“We hoorden je gillen,” zei Julian. “We stoven naar boven, maar daar was je niet meer.”

“De man sleurde mij een geheime gang in,” vertelde Annie. “Ik was daar net naar op zoek, want weet je, ik dacht dat het best goed mogelijk was dat de man die Timmy rook in een geheime gang was verdwenen. Timmy stooft toen meteen naar de badkamer toe, weet je nog wel?”

“Ja, dat klopt,” antwoordde Julian. “En dan moet hij het ook geweest zijn die Timmy 's nachts zo liet blaffen. Timmy liep toen naar de deur van jullie kamer. Als die niet dicht was geweest, was hij vast en zeker naar de badkamer gegaan.”

George aaide Timmy die naast haar lag.

“Goed gedaan, jongen,” zei ze. “Sorry dat wij dachten dat je je vergist had. Je hebt ons prima gewaarschuwd.”

“Woef,” blafte Timmy. Hij was ook erg blij dat nu bleek dat hij geen vergissingen gemaakt had. Hij kwispelde met zijn staart en veegde Annies gezicht helemaal schoon.

“Hela!” riep die verschrikt. “Hou eens even op, Timmy!”

Ze moesten allemaal lachen om het gezicht dat Annie trok.

“En nu op naar de politie,” zei Julian. “We hebben ze massa’s te vertellen.”

“Nog even,” zei Annie en ze trok Julian aan zijn arm. “Waar hebben ze Dick heen gebracht, Julian?”

“Dat weet ik niet,” antwoordde Julian die opeens bedacht dat Dick nog gevangen zat. Hemel, door de vreugde over Annie was hij hem helemaal vergeten!

“Waarom wil je dat weten?” vroeg hij.

“Ik denk dat ze Dick voor hetzelfde gaan gebruiken als wat ze met mij wilden doen,” antwoordde Annie. “Het was Ralph toch die hem meenam?”

Julian knikte.

“Ja,” zei hij. “Maar waarom?”

“Luister,” zei Annie. “En ze vertelde:”

“Ralph' is eigenlijk een schuilnaam. Hoe zijn echte naam is, weet ik niet. Hij is in ieder geval een beduchte bankrover en hij heeft net weer een bank beroofd. Hij wilde mij als gijzelaar gebruiken. Maar George bevrijdde mij. Ik denk dat hij nu Dick wilt gebruiken.”

“Maar waarom hebben ze mij dan niet meegenomen,” vroeg Julian, “waarom alleen Dick?”

“Ik denk dat ze twee gegijzelden te gevaarlijk vonden,” antwoordde George voor Annie. “Niet Annie?”

Annie knikte.

“Ik denk het ook,” zei ze.

“Maar wat doen we nu?” vroeg Julian. “Naar de politie gaan? Ik twijfel nu daarover. Stel dat ze Dick iets aandoen.”

“Het lijkt mij daarom ook het beste dat we eerst Dick vinden,” was Annies mening.

“Dan weet ik wat we nu gaan doen,” zei George kordaat. “We gaan naar de kamer terug waar ik Annie vandaan heb gehaald. Misschien is Dick daar nu ook wel.”

“Oja, ik moest daar dat afschuwelijke briefje voor die Ralph schrijven,” zei Annie en ze huiverde. “Misschien dat Dick dat nu ook wel moet doen.”

“Timmy weet de weg wel,” ging George verder. Hij zal ons wel leiden.”

“Maar wacht eens even!” riep Julian toen George opstond. “Is het wel verstandig om ons weer in die donkere gangen te begeven? We hebben gezien hoeveel mannen daar rond lopen.”

“Weet jij dan iets beters?” vroeg George terug.

“Nee,” antwoordde Julian. “Nu ja, dan gaan we maar.”

H11 Achter Dick aan.

De drie kinderen trokken het luik in het schuurtje omhoog en klommen langs het touw naar beneden. Timmy werd weer naar beneden gehesen.

“Zoek Timmy,” zei George toen ze allemaal beneden in de gang stonden. “Zoek Annie, zoek mij.”

Timmy begreep eerst niet wat George bedoelde. Ze stond toch vlak naast hem? Toch ging hij langs de grond snuffelen en hij vond al gauw het spoor dat hen terug naar de kast in de kamer waar Annie bevrijd was, zou brengen.

De drie kinderen liepen door de donkere gangen achter Timmy aan. Ze kwamen langs de plek waar Annie, George en Timmy met de zeven mannen gevochten hadden. George hield haar zaklamp omhoog om het Julian te laten zien. Ze zagen twee lantaarns liggen. Allebei waren ze kapot. De derde lantaarn was weg. Zeker had hij het weer gedaan, en hadden de zeven mannen hem meegenomen om licht te hebben onderweg.

George, Annie, Julian en Timmy gingen verder. Ze kwamen langs de gang die naar de zee leidde en George vertelde aan Julian wat ze daar allemaal had gezien. Julian floot tussen zijn tanden van verbazing. Sjonge, die bandieten hadden het wel allemaal goed geregeld!

Eindelijk kwamen ze in de gang die naar de kast leidde, en niet veel later zaten ze daar alle vier in.

“Stil nu,” waarschuwde George, “je kunt hier iedereen horen, dus zij jou ook!”

De drie kinderen gingen voorzichtig zitten en luisterden naar wat er in de kamer aan de andere kant werd gezegd. Ze hoorden Ralphs stem, lijzig en langzaam. Hij zei wat tegen Merlow en de kinderen konden duidelijk verstaan wat er werd gezegd:

“Ik heb nu de benodigde papieren bij elkaar,” zei Ralph tegen Merlow. “Ik ben blij dat ik eindelijk over een gijzelaarkrabbeltje beschik. Dat maakt de heren altijd een stuk gediensstiger.”

Hij lachte luid en helder.

“En wat ga je nu doen?” vroeg Merlow.

“Ik ga die papieren op de post doen,” antwoordde Ralph. “Ze zullen niet weten wat ze zien daar bij die bank.”

“Johan!” riep hij met luide stem. “Johan, kom eens hier!”

“Als je ons maar niet verraad,” zei Merlow heftig.

“Ik jouw verraden?” klonk Ralphs stem verbaasd na een korte stilte. “Waarom zou ik jou verraden? Je bent mijn vriend, mijn maatje. Dat weet je toch?”

“Omdat je niet te vertrouwen bent,” antwoordde Merlow, “en dat weet ik ook.”

“Hela zeg,” klonk Ralphs stem boos. “Je gaat me niet beledigen, hè? Luister eens makker...”

Maar hij kon zijn zin niet afmaken. De kinderen hoorden een deur opengaan en ze hoorden Johans stem die zei:

“Hier ben ik, meneer, wat wenst u van me?”

“Doe deze papieren op de post,” zei Ralph kortaf.

“Maar hé, wacht eens even, kwam Merlow tussenbeide. “Je kunt de papieren niet hier op de post doen. Dan verraad je ons.”

“Denk je nou echt dat ik zo stom ben,” raasde Ralph plotseling tegen Merlow. “Houd je waffel kerel.”

“Ik ben hier de baas,” klonk Merlows stem, “en je hoeft me dus geen bevelen te geven.”

“Oh ja, ik beveel je wel,” zei Ralph ijzig kalm. “Je ben in mijn macht, kereltje.”

“Eruit,” klonk plotseling Merlows stem fel. “Eruit, jullie alle twee, Johan en jij. Jullie mogen niet meer in mijn kasteel blijven. Dus wegwezen jullie, en neem die jongen van je mee.”

“Ja, ja, zet me nu maar weer buiten de deur,” zei Ralph spottend, “dat kun je niet doen, kereltje. Je bent in mijn macht.”

“Macht of geen macht,” brulde Merlow, “jullie gaan er alle twee uit. Nu! Jack, Mullache, Charles! riep hij.”

“Ik laat me niet het kasteel uit slepen,” zei Ralph. “Door geen van jouw kerels. Kom, Johan, dan gaan we. Merlow, waar zit die jongen?”

“Hiernaast,” antwoordde Merlow kortaf. “Neem hem mee en verdwijn uit mijn ogen. En laat ik het niet merken dat mijn kasteel verraden wordt door jou. Anders stuur ik de hele internationale criminaliteit op jou af.”

“Goed ik vertrek, maar je zult nog van mij horen,” zei Ralph met een koude stem. “Waar is de sleutel?”

“Johan heeft hem,” antwoordde Merlow.

Ralph vertrok om Dick uit zijn kamer te halen. Johan ging met hem mee. Merlow bleef mopperend achter.

“Vervelende kerel,” mopperde hij. “Ik had hem nooit hier toe mogen laten. Nu zal hij vast het geheim verraden.”

In de kast keken de drie kinderen elkaar verschrikt aan. Dick zou met Ralph meegenomen worden! Hij zou het kasteel verlaten en naar een onbekende plaats toe gaan. Dat mocht niet gebeuren!

“Wat moeten we doen?” fluisterde Julian verschrikt. “We MOETEN Dick bevrijden, anders vinden we hem nooit meer.”

“Maar hoe moeten we hem bevrijden,” vroeg George.” Zomaar de kamer instappen en de gang op gaan is gekkenwerk. We zouden eerst Merlow moeten overmeesteren en wie weet wie we op onze weg nog meer zouden tegenkomen.”

“Nee, dat kunnen we niet riskeren,” zuchtte Julian. “Weet iemand iets anders?”

“Teruggaan door de gangen en proberen zo bij Dicks kamer te komen?” opperde Annie.

“Nee, dat is onmogelijk,” zei Julian. “Tegen de tijd dat we de kamer waar hij zit gevonden hebben, is hij al lang weg. Nee, we moeten NU handelen. NU kan het nog.”

“Denk, denk, denk,” zuchtte George.

Maar geen van drieën kon op iets komen, en dus bleven ze maar zitten.

“Wat we nog willen doen, we zullen nu te laat zijn,” zei Julian na een poosje. “Laten we maar opstappen, jongens. We kunnen voor Dick niets meer doen. We gaan naar de politie en vertellen hun alles.”

“Ik ben moe,” zei Annie slaperig. “Kunnen we hier niet even slapen?”

“Geen sprake van,” zei George streng. “Deze mannen kennen deze gang net zo goed als wij hem kennen, en gebruiken hem ook. Stel dat iemand er door heen wil, en ons zo hier ziet?”

Daar was Annie het mee eens, en dus stond zij ook op. Zij het wel met moeite. Julian voelde opeens dat hij ook moe was. Hij keek op zijn horloge. Lieve help, het was al half vijf! De nacht liep bijna ten einde. Geen wonder dat hij moe was! Maar hij zette zijn tanden op elkaar. George had gelijk. Hier konden ze niet gaan slapen. Er waren allerlei dingen aan de gang in het kasteel, en Dick was gevangen. Hij mocht nu niet gaan slapen. De politie moest gewaarschuwd worden. En dus zei hij tegen de rest:

“Kom op, we gaan naar het dorp toe.”

Hij gaf Annie zijn arm en samen liepen ze achter Timmy aan naar beneden. George volgde.

“Weet je al hoe we zullen gaan?” vroeg ze.

“Hoe bedoel je?” vroeg Julian, want hij begreep George niet.

“Waar we uit deze gangen zullen gaan en hoe we dan naar het dorp gaan,” legde George uit. “We kunnen niet via Candy Cottage, want daar zal ongetwijfeld iemand op wacht staan. De uitgang bij de zee kunnen we ook niet nemen, omdat de boot daar weg is, en de derde uitgang die we kennen, het 'gat', zal ook wel bewaakt worden.”

“Ja, dan zal er niets anders op zitten dan dat we Timmy een nieuwe uitgang laten zoeken, antwoordde Julian.”

“Zoek, Timmy,” beval George. “Zoek waar we er uit kunnen.”

Timmy ging meteen de gang in die naar de uitgang bij de zee leidde. Hij had toch al een uitgang gevonden?

De drie kinderen volgden hem, maar toen het hen duidelijk werd dat Timmy hen rechtstreeks naar de uitgang bij de zee zou voeren, sloegen ze een andere gang in. Die arme Timmy begreep er toen helemaal niets meer van. Wat? Was het nu weer niet goed? Hij moest toch een uitgang zoeken?

“Sorry Timmy,” verontschuldigde George zich. “We zoeken een andere uitgang dan deze.”

Ze riep naar de anderen: “Laten we eerst een poosje in oostelijke richting door de gangen dwalen. Daarna zullen we Timmy opnieuw een uitgang laten zoeken, O.K.? Hier leidt hij ons steeds naar de zee-uitgang terug.”

Dat vonden de anderen prima, en dus begonnen ze hun weg lukraak door de onderaardse gangen te kiezen. Hierbij probeerden ze zo veel mogelijk oostelijke richting aan te houden. Dat was wel erg moeilijk, want de gangen kronkelden behoorlijk, maar ze dachten dat ze toch wel goed gingen.

Terwijl ze daar zo door de gangen dwaalden, hadden ze geen idee van wat er in het kasteel gebeurde. Ralph was daar naar de kamer gegaan waar Dick zat. Hij had de sleutel van Johan overgenomen en had de deur opengemaakt. Maar de kamer was leeg! Dick was er niet meer. Woedend rende Ralph terug naar Merlow.

“Wat heb je met die jongen gedaan?” vroeg hij woedend. “Hij is weg.”

“Niets,” antwoordde Merlow kortaf. “Ik bemoei me nooit met jouw zaken.”

“Je hebt hem verstoppt!” schreeuwde Ralph woedend, “gemene vent!”

Merlow werd weer kwaad.

“Ik heb niets met die jongen gedaan,” hield hij vol. “Schreeuw niet zo tegen me.”

Maar Ralph was nu in alle staten.

“Schreeuw niet zo tegen me, schreeuw niet zo tegen me,” zei hij spottend met een valse stem, “gemene bedrieger, laffe kruiper.”

Hij pakte de kandelaar die Merlow al eerder die nacht naar Timmy had gegooid, en hief hem omhoog.

“Ralph,” zei Merlow verschrikt, “rustig man, rustig.”

Maar Ralph was niet meer te kalmeren. Met kracht liet hij de kandelaar op Merlow neerkomen.

H12 Dick.

Dick was door Ralph en Merlow meegenomen. Hij werd het kasteel in gevoerd en naar een kamer gebracht. Daar werd hij alleen gelaten. De twee mannen gingen weg en deden de deur op slot. Daar zat Dick. Hij keek eens om zich heen. Hij was in een vrijwel lege kamer terechtgekomen. De kamer had grote ramen en toen Dick er door heen keek, zag hij de binnenplaats. Het grote plein lag er in het licht van de maan rustig bij. Niets bewoog. Oja, daar toch! Vlak bij de schuur waar Julian zat, zag Dick een schaduw bewegen. Hij keek ademloos toe. Opeens ging het figuurtje weg. Het vluchtte in een hoek. Even later zag Dick waarom het gevlucht was. Zeven grote mannen kwamen vanuit een ander schuurtje het plein op. Ze praatten even, en liepen toen naar het kasteel. Daar gingen ze naar binnen. Toen de mannen weg waren, werd het weer rustig op het plein, en Dick zag het figuurtje weer tevoorschijn komen. Het rende naar de schuur van Julian toe. Onderweg viel het maanlicht er op, en toen zag Dick wie het was. Hij hield zijn adem in. Het was George! Hoe was ze daar gekomen? Dick zag dat de deur van de schuur openging en Julian kwam naar buiten. Toen gingen de twee figuurtjes daar beneden weg. Ze verdwenen in een schuur ergens tegenover Dick. Dick ging van het raam vandaan. Allerlei gedachten dwarrelden door zijn hoofd. Hoe was George daar nou gekomen? En Julian was bevrijd! Nou hemzelf nog. En Annie. Waar zou zij zijn? Dick wist het niet.

Plotseling hoorde hij in de kamer naast hem stemmen en hij ging tegen de muur staan om te kunnen verstaan wat er werd gezegd. Hij hoorde Ralph en Merlow met elkaar praten. Toen ging opeens de deur van zijn kamer open. Een man trad naar binnen.

“Je moet meekomen,” beval deze kort.

Zonder nog verder iets te zeggen, bond hij Dick een doek voor zijn mond en sleepte hem de kamer uit. Hij ging met hem naar de kamer ernaast. Daar waren Ralph en Merlow. Ralph duwde Dick

in een stoel. Toen moest Dick een briefje schrijven. Hij wilde het niet, maar een revolver dat dreigend op hem gericht werd, maakte dat hij het toch deed. Hij moest schrijven:

‘Ik ben een gevangene. Doet u alstublieft wat ze zeggen. Anders wordt ik doodgeschoten. Dick.’

Met bevende hand schreef Dick de woorden neer. Zou het echt waar zijn dat deze mannen hem dood zouden kunnen schieten? Toen hij klaar was met schrijven, werd hij weer terug naar zijn kamer gebracht. In de kamer die hij net verlaten had, werd druk gepraat. Dick legde zijn oor tegen de muur en hoorde zo precies wat er werd gezegd. Het waren dezelfde woorden die Annie, George en Julian in de kast hoorden. Maar dat wist Dick niet. Hij schrok toen hij hoorde dat Ralph weg zou gaan en hem mee wilde nemen.

“Dat mag niet gebeuren!” dacht hij.

Hij keek om zich heen of hij een plekje zag waar hij zich kon verstoppen. Maar de kamer was leeg.

Wacht, de schoorsteen! Daar zou hij misschien in kunnen klimmen! Dick rende naar de open haard en keek naar boven, de schoorsteen in. Inderdaad, daar waren ijzeren steunders. Zonder er verder bij na te denken klom Dick naar boven. Net op tijd, want de deur van zijn kamer ging open. Het bleef even stil. De persoon die Dicks kamer was binnengekomen vroeg zich kennelijk af waar Dick gebleven was. De stilte duurde maar kort. Gelijk daarna klonk er geschreeuw:

“Hij is weg! Alarm! De jongen is weg!”

Tevreden klom Dick door. Zo, dat was tenminste gelukt! Hij kwam bij de volgende verdieping, maar toen hij daar stemmen hoorde, hield hij stil. Daar waren mensen! Hij kon er niet langs! Wat nu?

Voorzichtig klom Dick een stukje naar beneden. Wat moest hij nu doen? Plotseling voelde zijn hand iets dat van metaal gemaakt was. Hij betastte het. Het was een luik! Het volgende moment had hij het open gemaakt en voelde er met zijn hand in. Zijn hand verdween in een groot gat, waar een muffe lucht uit opsteeg. Hij

voelde aan de rand van het gat en merkte dat daar ook steunders waren! Verheugd klom hij daar op. Hij deed het luik weer dicht en toen was alles pikkedonker om hem heen. Op de tast klom hij naar beneden. Het was erg moeilijk. De steunders zaten niet meer zo goed vast en op een keer miste hij er zelfs een. Na een poosje was hij eindelijk beneden. Hij tastte om zich heen. Aan drie zijden voelde hij muren. Aan de vierde zijde niets. Daar ging hij heen, terwijl hij met zijn handen de linker muur vasthield. Volgens zijn gevoel ging hij eerst in oostelijke richting. Maar op een gegeven moment begon de gang zo te draaien en te kronkelen dat hij elk gevoel voor richting kwijtraakte. Hij liep maar door. Hij kon geen hand voor ogen zien en hij was maar wat blij dat hij de linker muur had om aan te steunen. De gang ging omlaag. Dick hoopte dat hij ergens bij een uitgang zou komen zodat hij deze duisternis zou kunnen verlaten, maar voorlopig leek het daar nog niet op. Hij ging nog steeds verder omlaag, steeds verder de diepte in. Schuifelend, voetje voor voetje, soms bijna struikelend. Niet ver van hem vandaan zwierven George, Annie, Julian en Timmy ook door de gangen. Maar daar wist hij niets van. Zij hadden het iets beter, want ze waren met zijn vieren en hadden licht. Ze waren op weg naar het oosten, naar een dorp om de politie te waarschuwen. Julian steunde Annie die bijna niet meer op haar benen kon staan van vermoeidheid.

“Ik ben zo moe, Julian,” klaagde ze.

“Hou vol,” sprak Julian haar toe. “Nog even doorlopen, nog even.”

“Hoe lang nog?” vroeg Annie.

“We hebben zo een uitgang gevonden,” antwoordde Julian, “en dan zullen we even uitrusten. Je moet nog even volhouden.”

Dick schrok van het licht dat plotseling aan het einde van de gang scheen. Hij hoorde ook stemmen en hij verborg zich vlug. Hij wilde niet ontdekt worden! Gelukkig voelde zijn hand juist een uitstekende rotspunt en daar verborg hij zich achter. Hij hoorde de stemmen dichterbij komen en hij gluurde om een hoekje om te zien wie daar aankwamen.

Op hetzelfde moment dat hij de personen zag, herkende hij de stemmen. Verheugd sprong hij te voorschijn.

“George, Julian, Timmy!” riep hij blij. “En Annie ook! Nee maar, hoe komen jullie nou hier?”

George liet haar lantaarn op hem schijnen.

“Dick!” riep ze verheugd toen ze Dick zag. “We dachten dat je met Ralph mee was!”

“Dat was ik bijna,” vertelde Dick. “Maar ik klom in de schoorsteen en toen konden ze me niet meer vinden.”

“Ik dacht al, wat zie je zwart!” merkte Julian op. “Maar dat is natuurlijk het roet.”

“Hoe komen jullie hier?” vroeg Dick. “En bovenal, hoe hebben jullie Annie vrij gekregen?”

“Ik heb haar geroepen toen ik in een kast zat en haar in de kamer hoorde,” zei George tevreden. “En Timmy heeft de mannen toen tegengehouden.”

“We zijn op weg naar een uitgang,” vertelde Julian. “Is daar iets?” Hij wees in de richting vanwaar Dick gekomen was.

“Ik weet het niet,” antwoordde Dick. “Ik heb niets gezien. Ik ben helemaal op de tast hier naar toe gekomen.”

“In het donker?” vroeg Annie verbaasd. “Hoe durfde je.”

Ze rilde even.

“Ik moest wel,” zei Dick eenvoudig.

“Toch denk ik dat daar een uitgang moet zijn,” zei George.

“Timmy heeft ons helemaal hierheen gebracht. Ik ben bang dat je er gewoon langs gelopen bent, Dick.”

“Laten we verder gaan,” stelde Julian voor. “Ik snak er naar weer in de buitenlucht te staan. Ik loop nu al zo lang door deze bedompte, vochtige gangen.”

De Vijf ging samen verder. Door de gangen die Timmy hen aanwees. De hond voerde hen een stukje door de tunnel vanwaar Dick was gekomen, en sloeg toen een zijtunnel in. Niet lang daarna hoorden ze ergens water stromen en even later kruiste hun gang een ondergronds beekje.

“Lieve help,” zei Julian. “Dat moet hetzelfde beekje zijn als die we al eerder hebben gezien, toen we voor de eerste keer door de gangen liepen. Het is hier niet veel kleiner dan daar. Dan zijn we ook niet erg opgeschoten.”

“Kijk, Timmy is de gang al ingelopen,” wees George.

Allemaal keken ze en ze zagen dat Timmy inderdaad al een eindje stroomopwaarts de gang in was gelopen. Vlug liepen ze hem achterna. Het beekje was niet groot en aan beide zijden was een droog stuk rots. Daarover liepen de kinderen.

“De rivier die hier vroeger gestroomd heeft, moet heel groot zijn geweest,” stelde George terwijl ze de ruimte om zich heen bekeek.

“Ja, de gang is behoorlijk groot,” antwoordde Julian. “Ik vraag me af waarom het nu zo'n klein beekje is geworden.”

“Ach, misschien heeft hij wel een betere route gevonden,” zei Annie, “en stroomt hij nu in de gang naast ons, of niet ver af.”

“Ja, dat kan het zijn,” zei Julian. “En het is natuurlijk ook nog zomer, en dan is er niet zo veel water.”

“Ik heb dorst,” zei Dick. “Zou het water drinkbaar zijn?”

Julian knielde neer en proefde een klein beetje.

“Ik denk het wel,” zei hij. “Drink maar wat Dick. Maar niet te veel hoor! We kunnen geen zieken hebben onderweg.”

Allemaal dronken ze van het water, want ze hadden allemaal dorst gekregen. Het water was lekker koel en friste hun helemaal weer op. Annie voelde zich meteen niet zo moe meer.

Toen ze allemaal hadden gedronken, vervolgden ze hun weg langs de ondergrondse beek. Ze hadden er alle vijf geen flauw idee van dat ze nu recht het gevaar tegemoet liepen.

H13 Gevaar!

Merlow had de kandelaar, waarmee Ralph naar hem sloeg, kunnen afweren. Hij was vlug de kamer uitgerend en had de deur aan de buitenkant op slot gedaan. Zo, nu was hij een poosje van die man af. Als hij uit die kamer wilde komen, moest hij via het raam of via de geheime gang in de kast gaan. Alle twee de mogelijkheden zouden tijd in beslag nemen. Als Ralph dan eindelijk weer zou opdagen, zou Merlow zijn maatregelen al getroffen hebben. Op de gang hoorde hij van zijn mannen het nieuws dat die andere jongen ook verdwenen was.

“Wat!” riep Merlow. “Dat kan niet!”

“Jazeker,” was het antwoord van zijn man. “De deur was nog dicht, maar de schuur was leeg.”

“Dan kan niet,” zei Merlow nog eens. “Dat is onmogelijk. Die jongen kan toch niet door de deur gelopen zijn. Hij MOET nog in de schuur zitten. Hij zal zich wel verstopt hebben. Haal de hele schuur ondersteboven.”

De man liep weg. Hij riep enkele van zijn makkers en samen onderzochten ze de schuur. Ze haalden alles overhoop, maar van Julian zagen ze geen spoor. Merlow was ontzettend kwaad. Te bedenken dat ZIJN gevangene hem nu ook al ontvlucht was! Als Ralph dat hoorde!

“Waar denk je dat hij zal kunnen zijn?” vroeg hij aan een van zijn mannen. Het was de kleine man, die bij de ontvoering van de jongens aanwezig was geweest. De kleine man haalde zijn schouders op.

“Hij kan het kasteel onmogelijk via de poort verlaten hebben,” antwoordde hij, “want die is potdicht. Dat hij over de muur geklommen is, lijkt mij ook onwaarschijnlijk, dus dan blijven er twee mogelijkheden over: of hij zit hier ergens nog, of hij is via de ondergrondse gangen ontsnapt. Als je het mij vraagt, denk ik het laatste.”

Merlow was boos.

“We zullen hem wel krijgen,” zei hij,”Levs, ga naar de sluis toe. We zullen alle gangen onder water zetten. Hij mag niet ontsnappen.”

De Vijf haastte zich door de gangen. Ze liepen nog steeds langs het beekje, dat nu langzaam een beetje kleiner begon te worden. “Mooi,”zei Julian.

Hij hield zich groot, maar diep in zijn hart was hij bang. Hij vond het erg beangstigend dat Timmy NOG geen uitgang gevonden had. Waar leidde hij hen heen? Maar hij zei daar niets over tegen de anderen. Annie was weer moe geworden. Ze leunde heel erg zwaar op Julian en hij had moeite haar omhoog te houden.

George die samen met Timmy voorop liep, bleef opeens staan.

“Wat is er?” vroeg Dick.

“Ik hoor iets,” antwoordde George. “Water!”

Julian en Dick luisterden nu ook. Annie was half in slaap en had geen fut meer om naar wat ook te luisteren.

“Ach, dat is de zee,” zei Julian.

George schudde haar hoofd.

“Nee, dat is het niet,” zei ze. “Het komt van daar af!”

Op hetzelfde ogenblik zagen de kinderen de omvang van het beekje toenemen.

“Lieve hemel!” schreeuwde Julian. “Het beekje neemt toe. Het wordt een onderaardse rivier! Gauw, terug! We moeten een zijgang vinden.”

De kinderen renden zo hard ze konden terug en doken de eerste de beste zijgang in die ze tegenkwamen. Maar daar stroomde hun het water ook al tegemoet

“Gauw,” hijgde Dick. “De volgende. Hier kunnen we ook niet in.”

De kinderen renden naar de volgende zijgang, maar voor ze daar waren, moesten ze stoppen. Timmy had zich plotseling losgerukt, en luid blaffend rende hij weer terug, dieper de gang in. George rende hem achterna.

“Timmy!” riep ze angstig. “Kom terug. Je zult verdrinken!”

“George!” riep Julian. “Laat Timmy, hij zal zich zelf wel redden. Kom terug bij ons. Straks verdwaal je.”

Maar George luisterde niet. Koppig rende ze achter Timmy aan die in de verte verdween. Ze zou hem voor geen geld alleen achterlaten in deze donkere, gevaarlijke gangen.

Julian twijfelde even wat hij moest doen. Toen rende hij ook achter George aan. Hij sleurde Annie met zich mee en Dick volgde hem. Ze hadden zelf geen lamp en waren van George afhankelijk voor hun licht. Het was beter George achterna te gaan, dan alleen in het vochtige donker achter te blijven.

De vier kinderen holden achter Timmy aan. De beek werd onderwijl steeds groter en veranderde in een rivier die snel stroomde. De kinderen konden er steeds moeilijker langs. Timmy was nu uit hun gezicht verdwenen, maar ze hoorden hem in de verte blaffen. Struikelend gingen ze op het geluid af. Het geflaf klonk steeds verder weg. George riep met haar handen voor haar mond:

“Timmy, kom terug. Wacht op ons!”

Maar Timmy gehoorzaamde niet, en dus moesten de kinderen verder worstelen.

Toen kwam het moment dat ze niet verder konden en zich in het water moesten begeven. Met het woeste water bijna tot aan hun knieën waadden ze door de sterke stroom. Julian had Annie op zijn rug genomen, want het arme meisje kon niet meer. Hijgend ploeterde hij met de zware last achter de anderen aan.

“Woef,” klonk het opeens vlak bij.

George keek op. Het was Timmy. Hij stond op een kleine verhoging waar de rivier nog niet stroomde en keek naar de vier kinderen.

“Timmy!” riep George blij.

Ze waadde naar de kant en probeerde op de verhoging te klimmen. Het lukte met moeite. De jongens kwamen er nu ook bij. Julian gaf Annie aan Dick en klom ook op de kant. Toen nam hij Annie van Dick over. Dick klom nu ook op de kant en toen stonden de vier kinderen daar op het smalle plateautje en keken over de rivier

die woest langs hun heen stroomde. Timmy was nog bij hen. Hij blafte even kort en ging toen een gang in die achter het plateautje begon. De kinderen volgden hem. Ze waren blij dat Timmy dit ontdekt had. Stel je voor wat er anders gebeurd was!

De gang was nog droog. Hij helde een beetje. De kinderen liepen achter Timmy aan die voorop liep als om hun de weg te wijzen. De muren veranderden van rots in die van aarde.

Julian gaf een schreeuw.

“He, ik geloof dat we er bijna zijn!”

En ja, even later eindigde de gang en de kinderen waren buiten. Ze waren in een bos terecht gekomen, maar dat zagen de ze amper. Uitgeput gingen ze allemaal op de grond liggen. Wat was dat een avontuur geweest!

Annie viel meteen in slaap. George ook en ook Julian kon zijn ogen niet meer open houden. Als laatste viel Dick in slaap. Hij had eerst met zijn zakdoek het roet van zijn gezicht en handen geveegd, maar toen hij eindelijk ging liggen, was ook hij zo verdwenen.

Timmy bleef wakker. Hij deed wel zijn ogen dicht, maar zijn oren stonden recht omhoog. Klaar om het minste geringste geluid te horen. Ook hij rustte uit van die vermoeiende, lange tocht.

Zo ging er een paar uren voorbij. Julian werd als eerste wakker. Het was al licht. Verschrikt keek hij op zijn horloge en zag dat het al tien uur was. Hij schrok.

“Lieve hemel, we hebben ons verslapen!” riep hij. “George, Dick, Annie, gauw wakker worden. We moeten de politie waarschuwen.”

De drie kinderen schoten verschrikt overeind. Meteen vlogen de gebeurtenissen van de afgelopen nacht door hun hoofd.

“Hoe laat is het, Julian?” vroeg Annie.

“Tien uur,” antwoordde Julian. “We moeten voortmaken, anders zijn de vogels gevlogen. Ze zullen vast en zeker vermoeden dat wij naar de politie gaan en misschien hebben ze alles al klaargemaakt voor hun vertrek.”

De drie kinderen rekten zich uit en stonden vlug op.

“Ik heb honger,” zei Annie.

“Hier, ik heb nog wat zuurtjes in mijn zak gevonden,” zei Dick, “van eergisteren nog.”

“Geef mij er ook maar een paar, Dick,” zei George, “ik rammel.” Dick gaf iedereen een paar zuurtjes (ook Timmy) en stak de rest weer in zijn zak.

“Voor later,” verklaarde hij. “We moeten nu voortmaken. We moeten zo snel mogelijk een politiebureau vinden.”

Al zuigend op hun zuurtjes ging de Vijf weer op weg. Ze liepen door het bos in wat Julian dacht oostelijke richting. Een hele tijd zagen ze alleen maar bomen en struiken. Ze begonnen al een beetje te twijfelen of ze wel goed liepen. Eindelijk zagen ze een hutje dat verscholen tussen het groen midden in het bos stond.

“Ik ga daar even vragen waar het dichtstbijzijnde dorp is!” riep Julian en liep naar het hutje toe. Dick, George, Timmy en Annie bleven bij elkaar in het bos staan en wachtten tot Julian terugkwam. Ze wachtten een kwartier, maar Julian kwam niet terug. Ze wachtten verder tot het een half uur geleden was dat Julian naar het hutje gegaan was. Toen begonnen ze ongerust te worden.

Waar bleef Julian?

H14 Julian weer gevangen!

“Ik ga er op af,” zei George resoluut toen ze na drie kwartier nog niets van Julian hadden gezien. “Er is vast iets gebeurd.”

“Ze zullen hem toch niet gepakt hebben, hè?” vroeg Annie met een angstig stemmetje.

“Ik weet het niet,” antwoordde Dick terwijl hij naar het hutje tuurde. “Ik maak me ook bezorgd.”

“Ik weet zeker dat Julian gepakt is,” zei Annie vol overtuiging.

“De kerel die daar woont is vast een handlanger van het kasteel.”

“Misschien heb je gelijk,” zei George. “We kunnen er het beste een kijkje gaan nemen.”

“Allemaal?” vroeg Dick twijfelachtig.

“Of alleen Timmy en ik,” zei George. “Wat willen jullie?”

“Ik laat George niet alleen gaan,” zei Annie vastbesloten. “Ik ga mee.”

Dick keek bewonderend naar haar. Dappere Annie!

“Goed, dan ga ik ook mee,” besloot hij. “Kom op, we sluipen naar het huis. Maar voorzichtig zijn, jongens, ze mogen ons vanuit de hut niet zien.”

“Ik zal wel voorop gaan,” zei George. “Volgen jullie me maar.” Zich achter bosjes en boomstammend verbergend slopen de kinderen naar de hut. Toen ze vlakbij waren, hielden ze even stil om uit te rusten.

“Er is daar een raam,” zei George en wees naar de hut waar nog net een raam te zien was.

“Zal ik daar naar binnen gluren?”

“Ja, doe dat,” antwoordde Dick. “En kom dan weer terug om ons te vertellen wat je gezien hebt. Wees voorzichtig!”

“O.K.,” zei George. “Ik ben zo terug.”

Ze sloop weg en liet de anderen in spanning achter. Wat zou ze zien?

“Ik vind dit helemaal niet leuk,” zei Annie opeens. “Ik had op een leuke, rustige vakantie gerekend, en nou zitten we weer midden in een avontuur.”

“Ja,” antwoordde Dick, “helaas. We kunnen er niets aan doen. Ik denk dat we gewoon avonturen aantrekken.”

“Ik vind het niet leuk,” zei Annie.

George was ondertussen naar het raam geslopen. Ze keek naar binnen, maar kon niets bijzonders zien. Ze gaf Dick een wenk, en sloop toen om de hoek van het hutje heen. Daar zag ze nog een raam. Ze ging er naar toe en keek er door naar binnen. Hier was meer te zien. George zag een man. Hij zat in wat waarschijnlijk een studeerkamertje zou zijn en draaide aan de knoppen van een radio. Hij had een koptelefoon op en voor zijn mond zat een microfoon. Hij begon er in te praten net toen George keek. George bukte zich en ging vlak onder het raam zitten. Het stond open en zo kon ze alles horen wat er werd gezegd.

“Steunpunt 2, kasteel,” zei de man door het microfoontje.

“Kasteel, ontvangt u mij?”

Er klonk een hoop gekraak uit de radio en toen een stem die sprak:

“Kasteel, hier Charles. Spreek, steunpunt2.”

“Ik heb hier een jongen,” antwoordde de man in de microfoon.

“Zijn naam is Julian en hij vroeg naar het dichtstbijzijnde politiebureau. Jullie hebben toch geen moeilijkheden?”

Het was even stil op de radio. Toen klonk de stem van Charles weer door de luidspreker.

“Ja, helaas, die hebben we wel. Wacht even, dan zal ik vragen of Julian inderdaad diegene is die we moeten hebben.”

Het werd weer stil. De man in de hut wachtte geduldig op het antwoord. Onderwijl trommelde hij met zijn vingers op de tafel. Hij floot er zachtjes een wijsje bij. Even later klonk de stem uit de radio weer.

“Ja, dat klopt. Die is ons ontsnapt.”

“Goed,” antwoordde de man in de hut. “Ik heb hem hier. Komen jullie hem halen? Of zal ik hem naar jullie toe brengen.”

“We zullen hem komen halen,” antwoordde de stem uit de radio na een korte stilte. Kennelijk had hij weer even met iemand overlegd.

“Wij komen via de bossen, want de tunnels staan onder water.”

“Onder water?” vroeg de man in de hut verbaasd. “Wat is er gebeurd?”

“Er zijn nog meer kinderen ontsnapt,” antwoordde de stem. “Met het water probeerden we ze te pakken te krijgen. Kijk naar ze uit, John. Misschien zwerven ze ergens in de buurt.”

“Hoe zien ze er uit?” vroeg John.

“Het zijn twee jongens en een meisje, antwoordde de stem uit de radio, en een hond. Het meisje heet Annie, en een van de jongens heet Dick. Van de andere jongen en van de hond hebben we geen gegevens.”

“Goed, ik zal naar ze uitkijken,” beloofde John. “Oja, hoeveel krijg ik voor de jongen die ik hier heb?”

“Twintig gulden,” antwoordde de stem uit de radio. “Tenminste, als je hem ook netjes aflevert. Zodra wij de jongen in onze handen hebben, krijg je het geld.”

“Bah,” mopperde de man achter de radio. “Kan het niet 25 gulden zijn?”

“Twintig gulden,” klonk de stem. “En niet meer. Dat was de afspraak die we gemaakt hebben.”

“Maar dat was vijf jaar geleden!” riep John verontwaardigd uit.

“Het geld is nu een stuk minder waard!”

“Je hebt gehoord wat ik gezegd heb,” zei Charles. “Twintig gulden, en geen cent meer.”

“OK OK,” mopperde John. “Maar ik vind dat ik erg onderbetaald wordt.”

“Dat is jouw zaak,” antwoordde Charles kortaf. “Ik ga sluiten. Over and out.”

“Out,” antwoordde John en klikte de radio uit. Hij deed langzaam de koptelefoon van zijn hoofd en bleef toen nog een poosje peinzend zitten voor hij opstond en naar de deur van het kamertje

ging. George hoorde hem de deur opendoen en naar buiten gaan. Toen deed hij de deur weer dicht.

George sloop vlug terug naar de anderen.

“En?” vroeg Dick toen ze weer bij hun was. “Wat heb je gezien?”

“Achter is een studeerkamertje,” vertelde George. “En daar zag ik een man zitten. Hij zat aan een radio te prutsen. Hij had een koptelefoon op en er was een microfoon bij zijn mond. Hij was contact aan het maken met het kasteel en even later kreeg hij het ook.”

“Zie je wel!” zei Annie triomfantelijk. “Een handlanger! Dan had ik toch gelijk!”

“Dat had je zeker,” zei George. “De man vertelde in de radio dat hij Julian gevangen genomen had. De mannen van het kasteel komen hem zo halen!”

“Zo,” zei Dick.

“Is er nog meer?” vroeg Annie.

“Ja,” antwoordde George. “Die man, John heet hij, zal twintig gulden voor Julian krijgen. Hij vindt dat te weinig.”

“Misschien kunnen we hem omkopen,” zei Dick. “Ik geloof dat ik een briefje van 25 gulden in mijn portemonnee heb zitten.”

“Doe niet zo eng,” zei George vol walging. “Alsof Julian koopwaar is!”

“Is er nog meer?” vroeg Annie gespannen.

“Nee, alleen nog dat het kasteel vroeg naar ons uit te kijken,” antwoordde George. “Dus we zullen moeten oppassen.”

“Ja,” zei Dick. “Dat zullen we zeker moeten doen. Zelfs hier zijn we dus nog niet veilig. Hoe zag die man er uit, George?”

“O, daar heb ik niet zo op gelet,” antwoordde George. “Sorry. Ik heb die man ook maar even gezien. Ik kan me zijn uiterlijk niet eens meer herinneren. Maar wat gaan we nu doen?”

“Ja, dat is erg moeilijk,” zei Dick nadenkend. “Zie je, we hebben niet zo veel tijd. Er zijn mannen van het kasteel hier naar op weg. Hoe lang zullen ze er over doen, denken jullie?”

George haalde haar schouders op.

“We hebben de afgelopen nacht uren lopen dwalen,” antwoordde ze. “Maar de gangen kronkelden natuurlijk erg. Ik schat dat ze lopend zo'n twee uur nodig zullen hebben, maar precies zeker weet ik het natuurlijk niet. Als ze met de auto komen, zijn ze natuurlijk zo hier.”

“Ik denk niet dat ze met de auto zullen komen,” zei Dick. “Deze omgeving is niet geschikt voor een auto. Hij zou snel kapot zijn met al die rotsen.”

“OK,” zei George. “Dan hebben we dus twee uur.”

“Of minder,” zei Dick. “Laten we maar gauw iets bedenken wat we kunnen doen.”

De drie kinderen dachten diep na.

“We kunnen het huisje binnendringen,” zei George. “De man kunnen we wel met zijn drieën overmeesteren en dan Julian bevrijden.”

“Daar dacht ik ook aan,” zei Dick. “Maar als dat nou niet lukt? Als we nergens binnen kunnen komen? Ik dacht zelf om maar gewoon meteen naar het dorp te gaan en alles aan de politie te vertellen. Als zij er dan voor kunnen zorgen binnen de twee uur hier te zijn, zodat ze die ene man hier kunnen overmeesteren, en Julian kunnen bevrijden, is alles gered. Daarna zouden ze de mannen, die Julian komen ophalen, kunnen opwachten, hun arresteren, en dan naar het kasteel gaan.”

“En Julian?” vroeg Annie. “Als die politiemannen komen, komt hij midden in het strijdgewoel te zitten. Die man kan hem als gijzelaar gebruiken.”

“Ik vind het idee van Dick erg goed,” zei George. “Ik stem er mee in.”

“Het zal heus goed komen met Julian, Annie,” zei Dick tegen zijn zusje. “De politie zal er vast snel heen gaan, en Julian is zelf ook sterk genoeg. Het is maar één man. Die kan hij heus wel aan.”

Annie schudde met haar hoofd.

“Ik vind het niets,” zei ze. “Straks zit er niet één man in de hut, straks zijn ze met een heel stel. We weten het niet. We mogen Julian niet alleen laten.”

“Maar wat doen we dan?” vroeg George. “Wachten? Tot de mannen Julian komen ophalen? Dan zit hij helemaal in de puree.” “Nee,” zuchtte Annie dat is ook niets. “We moeten iets verzinnen. Laten we nog eens nadenken.”
Allemaal dachten ze hard na. Wat konden ze nu het beste doen?

H15 Dappere George!

Zoals het misschien wel vaak is in zulke gevallen, kwam de oplossing vanzelf. Plotseling hoorden de drie kinderen een hele hoop herrie.

“Het komt uit het hutje,” zei Annie ademloos. “Wat gebeurt daar?”

“Het klinkt als gegil,” zei Dick bezorgd, “ze doen toch niets met Julian hoop ik.”

“Nee, kijk daar is hij!” schreeuwde George. Ze sprong overeind en wees met haar vinger naar het raam van het huisje dat ze konden zien. De anderen keken waar ze naar wees. Daar achter het raam stond Julian! Hij morrelde aan het raam, en slaagde er in het open te krijgen. Maar net toen hij er uit wilde klimmen verdween hij ineens naar achteren.

“Julian!” riep Annie verschrikt.

“Ze hebben hem weer te pakken,” zei Dick ademloos. “Ze zijn aan het vechten!”

Inderdaad kwamen nu uit het hutje de geluiden van een gevecht: gebonk, gerinkel en gekletter van spullen die op de grond vielen, en daartussen door soms geschreeuw.

Annie keek om zich heen.

“Waar is George?” vroeg ze.

Dick keek nu ook om zich heen. George was verdwenen!

“Waar is die meid nu heen?” vroeg hij. “Als ze maar geen domme dingen gaat doen.”

“Timmy is ook weg,” zei Annie terwijl ze nog steeds overal om zich heen keek. “Die zal wel bij George zijn.”

Uit het hutje klonk weer een hoop gerinkel van iets dat kapot viel. Het gevecht was daar nog in volle gang.

Annie greep Dick zijn hand.

“Oh Dick, die geluiden. Ik kan het niet aanhoren! We moeten Julian helpen, Dick. Kun je hem niet helpen? Die man slaat hem anders misschien nog dood.”

Dick had al een besluit genomen. Hij liet zijn zusje los, en rende naar het openstaande raam. Hij probeerde er in te klimmen.

Onderwijl keek hij rond of er niet iets in de buurt lag dat als wapen zou kunnen dienen, iets zwaars bijvoorbeeld. Opeens stopte hij, en keek naar de deur aan de andere kant van de kamer in het huisje. Deze deur was plotseling opengegaan. In de deuropening stonden een stevige jongen en een heel boze hond. George! Blij sprong Timmy in het gevecht. Hoera, lekker enkels bijten! Hij sprong als een dolle om de man heen, en hapte overal waar hij maar kon.

Dick zag Julian op de grond liggen. Met een sprong was hij in het huisje, en hielp zijn broer overeind. Vlug gingen de twee jongens naar het raam en klommen er door naar buiten. George kwam hen achterna.

“Pffff, dat was op het nippertje,” zuchtte Julian. Hij was nog helemaal rood van de inspanning. Met zijn zakdoek wiste hij het zweet van zijn gezicht.

“George, hoe kwam jij daar nu ineens?” vroeg Dick.

“Via het raam in de studeerkamer,” vertelde George triomfantelijk. “Ik heb dat kapot gegooid en ben er toen door naar binnen geklommen. Er was een deur vlakbij, en zo kon Timmy binnenkomen. Was hij niet geweldig met die man?”

“Heb je je niet bezeerd, George?” vroeg Dick ongerust.

“Alleen een snijwond in mijn onderbeen,” antwoordde George.

“Ik heb er nog niet naar gekeken.”

Pas nu zagen de jongens dat Georges broek op verschillende plaatsen was gescheurd.

“Laat eens zien?” vroeg Dick bezorgd. Hij knielde neer en stroopte Georges broek omhoog. Vlug onderzocht hij de wonden op Georges been. Het waren er meerdere!

“Het zijn er wel drie,” zei Dick verbaasd. “George heb je niets gevoeld?”

“Jawel,” antwoordde George, “maar alleen niet op gelet. Er waren belangrijker dingen te doen.”

De twee jongens keken haar bewonderend aan. Wat een flink meisje!

“Je bent erg dapper geweest, George,” zei Julian hartelijk. “Ik zou het je niet nagedaan hebben. Hartelijk bedankt!”

George glunderde. Dat zij iets gedaan had wat Julian niet had gedurfd! Dat bewees wel dat ze een echte jongen was.

Er klonken nog steeds geluiden uit het huis en George keek achterom.

“Timmy!” riep ze.

Even later sprong de grote hond door het raam naar buiten en kwam op hen toe. Zelfvoldaan likte hij de handen van George. Ze streelde hem en inspecteerde of hij niet iets had. Maar ze kon niets zien.

Ook de jongens streelden de hond. Annie kwam op hen af.

“Gelukkig, daar zijn jullie weer.”

Toen zag ze Georges broek en ze slaakte een luide kreet.

“George je broek!” riep ze.

“Weet ik,” antwoordde George.

“Maar het geeft niet,” antwoordde Julian. “Moet je horen wat ze gedaan heeft.”

Julian vertelde het hele verhaal.

Annie luisterde bewonderend. Wat? Was George zomaar door een kapotte raam naar binnen geklommen?

“Heb je je niet bezeerd, George?” vroeg ze.

“Een beetje,” antwoordde George lachend, “maar ik voel het amper.”

“Drie grote snijwonden,” zei Dick. “Maar ze zijn gelukkig niet diep.”

Hij was net bezig geweest om een zakdoek om de wonden te binden. Die van George was gelukkig nog schoon geweest. Nu kwam hij weer overeind.

“Kun je lopen, George?”

George probeerde voorzichtig of ze kon lopen. Een steek van pijn vloog door haar been, en ze verkrampte haar gezicht. Maar bij de tweede stap deed het al minder zeer.

“Het gaat wel,” zei ze.

“Dan moeten we nu vertrekken,” zei Julian. “Die man in het huisje kan nu het kasteel gewaarschuwd hebben. We moeten niet riskeren nog eens gevangen te worden.”

De vier kinderen en Timmy gingen vlug op weg. George hinkte een beetje, want haar been deed toch wel pijn. Julian zag dat en bood haar zijn schouder aan om op te leunen. Maar daar wilde George niets van weten.

“Het lukt best nog wel,” zei ze.

Timmy liep voor de kinderen uit. Hij snuffelde hier, en hij snuffelde daar. Waarschijnlijk zocht hij konijnenholen.

Ze schoten langzaam op.

“Ik hoop dat we nu snel uit dit bos zullen zijn,” zei Annie en ze keek ongerust om zich heen. Ik begin langzamerhand genoeg te krijgen van al die bomen.

“Ik hoop dat we niet verdwaald zijn,” zei Julian. “Straks lopen we in een kringetje rond.”

“Ja, dat hebben we al eens eerder gehad,” zei Dick. “Ik hoop ook dat we een beetje in de goede richting gaan.”

Maar uiteindelijk kwamen ze toch uit het bos. Annie zag opeens licht tussen de bomen schitteren en ze gingen er op af. En plotseling hield het bos op, en waren er allemaal weilanden om hun heen. De kinderen ademden verlicht. Gelukkig, ze waren uit dat vreselijke bos. Julian keek om zich heen en oriënteerde zich. “Ik geloof dat we niet al te veel afgedwaald zijn,” zei hij. “Laten we die kant uitgaan.”

Hij wees voor hun uit waar een weggetje door de weilanden liep. De Vijf ging er naar toe.

Het landschap was hier een beetje heuvelachtig. De Vijf liep omhoog en omlaag. George begon een beetje moe te worden. Ze hijgde zacht. Maar toch liep ze dapper door. Ze wilde geen slappeling zijn!

Ze kwamen langs en beekje waar helder water snel over kleine keitjes stroomde. Hier hielden ze even halt. Dick haalde de reepjes zakdoeken van Georges onderbeen af en waste ze uit. Toen

verbond hij haar been opnieuw. Ze dronken wat van het water, en vervolgden toen weer hun weg.

Het begon al middag te worden, toen ze in de verte eindelijk een dorpje zagen liggen. Annie zag het met haar scherpe ogen het eerst. Ze waarschuwde de anderen.

“Kijk daar, een rookpluim. Daar is vast een dorp.”

Dick hield zijn hand boven zijn ogen en keek in de richting die Annie aanwees.

“Inderdaad,” zei hij. “Jongens, we zijn er bijna, nog even doorzetten.”

“Eindelijk,” zei Julian. “Ik vraag me af waarom we ze lang hebben moeten zwerven. Volgens mij zijn we al twee, drie dorpjes voorbij gelopen.”

“Er op af maar,” zei Dick. “George, kun je het nog even houden?”

“Jawel hoor,” zei George dapper. Maar haar stem klonk beverig en ze was wit. De wonden deden vreselijk pijn, en bloedden hevig. Maar George zette door. Ze was een kranig meisje.

De kinderen moesten een steile heuvel opklimmen. Het was zeer vermoeiend en ze hijgden allemaal van de inspanning. George hijgde ook. Ze was vreselijk rood en haar gezicht was helemaal nat van het zweet. Julian zag dat.

“Kom, George, laat me je helpen.”

Maar George weerde de arm die haar vriendelijk geboden werd beslist af.

“Nee, het lukt me wel,” zei ze. Maar haar stem klonk niet meer zo vast.

En toen viel ze.

Annie gaf een gil toen ze George op de grond zag vallen en ze stond vastgenageld terwijl George een paar meter naar beneden gleeed. Beneden bleef George stil liggen.

Met een sprong waren Julian en Dick bij haar. Ze hielpen haar overeind, maar George kon niet meer.

“Gaan jullie maar verder zonder mij,” zei ze moeizaam. “Ik blijf hier wel wachten.”

Annie was ook naderbij gekomen.

“Gaat het?” vroeg ze angstig.

George probeerde te glimlachen.

“Het gaat wel,” fluisterde ze.

“Maar ze kan niet meer verder,” zei Julian. “Ze moet hier achter blijven. Dick, blijf jij bij haar?”

“Dat is goed,” antwoordde Dick. “Gaan jullie twee maar gauw naar het politiebureau. Ik zie jullie straks wel weer. Succes!”

“Tot straks,” antwoordde Julian. “Kom je mee, Annie?”

Hij nam Annie bij de hand, en samen liepen ze door. Toen ze boven op de heuvel waren, keken ze nog eens om en zwaaiden naar Dick en George. Dick zwaaide terug, maar George kon alleen maar glimlachen. De pijn was ondraaglijk geworden en nam haar helemaal in beslag.

Met een angstig hart vervolgden Julian en Annie hun weg. Ze hoopten dat ze snel een politiebureau zouden vinden.

H16 Eind goed, al goed.

Ze kwamen in het dorp en vroegen daar naar het politiebureau. Een vriendelijke oude man wees hun de weg. Julian en Annie bedankten hem en liepen door. Ze kwamen op het grote marktplein van het dorp. Volgens het mannetje moest daar het politiebureau zijn. Inderdaad zagen ze het liggen. Het was een vriendelijk gebouw van grijze steen met grote ramen. Ze gingen er op af en gingen naar binnen.

Een jonge agent achter de balie hielp hun. Toen hij hoorde waar ze voor kwamen, bracht hij de kinderen naar een klein kamertje waar ze even moesten wachten. Even later kwam er een wat oudere man binnen.

“Ik ben inspecteur Iggings,” stelde hij zich voor. “Ik hoorde dat jullie wat bijzonders beleefd hebben. Vertel mij het verhaal.”

Julian vertelde inspecteur Iggings alles: hoe Annie ontvoerd was, en hoe ze haar toen achterna gegaan waren. Hij vertelde over de zwerftocht in de gang en hoe Dick en hij gevangen werden genomen. Hij vertelde over Georges ontdekkingen, over hun ontsnappingen, en over het angstige avontuur in de gang met het water, en tenslotte vertelde hij over de zwerftocht door het bos met de ontmoeting met de man in het hutje; die een handlanger van de mannen in het kasteel bleek te zijn. Hier en daar vulde Annie Julians verhaal aan, of verbeterde wat.

De inspecteur luisterde met grote ogen. Hij floot zacht tussen zijn tanden toen hij hoorde wat Ralph de jongens allemaal had verteld. “Dat is niet niks,” zei hij.

Toen het verhaal van Julian uit was, drukte de inspecteur op een knopje. Een belletje ging en even later kwam een agent het kleine kamertje binnen.

“Roep de commissaris,” zei inspecteur Iggings tot de man. “Hij moet direct hier komen. Er is haast bij.”

Niet lang daarna verscheen het hoofd van het kleine politiebureau. Hij stelde zich aan de kinderen voor en inspecteur Iggings vertelde hem de hoofdlijnen van het verhaal van Julian.

De commissaris was onder de indruk toen hij het verhaal hoorde. “Zo, dat is niet mis,” zei hij tegen Julian. “Dat is belangrijk nieuws voor ons.”

De twee mannen gingen dadelijk aan het werk. De twee kinderen werden door een vriendelijke agent naar een klein huisje aan het marktplein gebracht. Daar woonde de inspecteur. De agent belde aan, en de vrouw van de inspecteur deed open.

De agent vertelde kort wat er was gebeurd. De vrouw kon haar oren niet geloven.

“Echt waar?” vroeg ze ongelovig aan de kinderen. “Hebben jullie dat allemaal beleefd?”

En nadat de kinderen bevestigend hadden geknikt:

“Wat een avonturen. Maar goed dat alles goed afgelopen is. Jullie zullen wel honger hebben. Wanneer hebben jullie voor het laatst gegeten? Gisteravond? Dat is wel heel lang geleden. Kom dan maar vlug aan tafel, dan zal ik wat te eten klaarmaken. Lieve help. Jullie zullen wel uitgehongerd zijn.”

Ze bracht de kinderen naar de keuken, en begon meteen dikke sneden brood klaar te maken.

Nu, uitgehongerd, dat waren Julian en Annie inderdaad. Ze smulden van het lekker brood, terwijl ze mevrouw Iggings nog een keer hun avonturen vertelden.

Het vrouwtje luisterde met grote ogen naar de verhalen van de kinderen. Hadden ze dat werkelijk allemaal beleefd?

Midden in het verhaal ging de bel. Mevrouw Iggings stond op en liep naar de deur. Even later kwam ze met Dick terug.

Julian en Annie begroeten hun broer juichend, maar toen ze merkten dat Dick alleen was, vroegen ze ongerust waar George en Timmy waren gebleven.

“Het is niets,” antwoordde Dick. “George is bij de dokter en Timmy is met haar mee. Hij zal haar wonden hechten.”

“Wie?” vroeg Annie, “de dokter of Timmy?”

Ze proesten het allemaal uit. Het was ook zo fijn te weten dat alles achter de rug was. Dat je nergens meer bang voor hoefde te zijn. Mevrouw Iggings maakte brood voor Dick, en Dick viel op het brood aan. Onderwijl vertelde hij dat toen hij bij George zat, plotseling twee politiemannen voor hun neus hadden gestaan. Hij was geschrokken, maar de twee mannen hadden hem gerust gesteld. Toen pas had hij de politieauto, die iets verderop stond, gezien. Hij had die niet eens aan horen komen! Met zijn drieën hadden de politiemannen en hij George, die helemaal slap was, naar de auto gesleept. De auto was toen meteen naar de dokter gereden. Daar hadden ze George afgeleverd, en Timmy, die niet van de zijde van zijn baasje wilde afwijken, ook. Daarna was Dick hierheen gebracht.

Annie was blij dat George nu bij een dokter was. Gelukkig, dan zou ze weer snel opknappen. Samen met de anderen lachte ze en maakte grapjes, terwijl ze zich volpropte met het heerlijke brood van mevrouw Iggings. Na een uur kwam George ook. Ze was nog wat wit, maar ze liep al weer zelf. Ze werd met gejuich en applaus onthaald.

Die goede George, zonder haar zouden ze nergens zijn geweest! George glimlachte. Om haar heen zat een groot verband. De wonden deden nog wel pijn, maar niet meer zo erg gelukkig. Bij de dokter had ze al een boterham gekregen. Maar een boterham is niet genoeg om een uitgehongerde George te stillen. Ze viel op het brood van mevrouw Iggings aan en even later zat ze vredig te kauwen.

Ook Timmy, die ook met gejuich en applaus ontvangen was, kreeg zijn deel. Voor hem was er een grote bak vol met heerlijke hondenbrokken. Mevrouw Iggings had het speciaal voor hem vlug even laten kopen, want ze had zelf geen hond. Timmy schrokte de brokken op, en binnen een kwartier was de hele bak leeg. Timmy was echter nog niet vol. Hij bedelde bij George om een stuk brood, en George gaf het hem. Vandaag vond ze alles wat Timmy deed goed, en mocht hij eten wat hij wilde.

Nou, dat liet Timmy zich geen twee keer zeggen. Hij liep om de tafel heen en kreeg van iedereen wat. Spoedig was zijn buikje vol en dik. Tevreden ging hij bij het fornuis liggen en viel toen in slaap.

De vier kinderen voelden echter helemaal geen slaap. Ze kletsten maar door en mevrouw Iggings moest het hele verhaal nog eens horen. Ze deed het met een glimlach. Die kinderen toch!

Het hoogtepunt van de middag werd bereikt toen de inspecteur even thuiskwam om de kinderen te vertellen dat alles was gelukt. Alle mannen waren gearresteerd, en zaten nu achter slot en grendel. Merlow, die de leider van het hele zaakje was geweest, was tot een bekentenis gedwongen en had verteld dat er zich rond het kasteel zo'n vier steunpunten bevonden: mannen die in kleine hutjes woonden en die de boel rond het kasteel in de gaten hielden. Het kasteel werd inderdaad gebruikt als 'station' vanwaar bandieten die het land wilden ontvluchten, konden vertrekken. Onder de gevangenen genomen mannen had de politie enkele zeer beruchte rovers ontdekt. De grootste vangst was echter wel die Ralph geweest. Zoals Annie al eerder had gezegd, was 'Ralph' slechts een schuilnaam. De inspecteur wilde de echte naam niet noemen. De man was een grote bankrover die al menig bank had beroofd. Hij was pas weer in actie geweest. Om deze beroving goed af te kunnen ronden, had hij gijzelaars nodig gehad. Hij had zich daarvoor tot zijn vriend Merlow (dat ook een schuilnaam was) gewend, en deze had toen Annie voor hem ontvoerd.

De kinderen keken trots toen de inspecteur zijn verhaal vertelde. Tjonge tjonge, wat was er veel aan de hand geweest in dat kasteel. En dat hadden zij ontdekt!

De inspecteur glimlachte.

“Wij bedanken jullie heel erg voor deze tip. We hebben een geweldige vangst gedaan, dankzij jullie.”

“Dankzij George,” zei Julian en hij knikte naar George, die met haar been op een krukje aan een hoekje van de tafel zat.

“Zij heeft ontzettend veel gedaan.”

“En ze heeft zich daarbij ook nog bezeerd,” zei de inspecteur. “Ik hoop dat je been gauw weer beter is.”

“En Timmy!” riep Annie. “Als Timmy er niet was geweest, hadden we nooit uit de gangen kunnen komen, en dan had Julian ook niet kunnen ontsnappen uit het huisje van die man. Hij heeft heel wat keren moeten vechten, onze Tim.”

Ook Timmy werd erg hartelijk bedankt. De inspecteur streelde de grote hond die weer wakker was geworden.

“Drie hoeraatjes voor de vijf!” riep George.

“Hoera! Hoera! Hoera!” schreeuwden ze allemaal. Zelf mevrouw Igging deed mee! Timmy rekte zich uit, en blafte als teken dat hij ook meedeed.

“Meneer, wist de eigenaar van het kasteel wat daar allemaal gebeurde?” vroeg Dick toen iedereen weer een beetje bedaard was.

“Nee,” antwoordde de inspecteur. “We hebben de eigenaresse opgebeld. Het is een oude vrouw, weet je. Jaren geleden heeft ze het kasteel verlaten, omdat het te groot voor haar was. Het huisje dat erbij hoorde, Candy Cottage, kon ze nog wel eens verhuren aan vakantiegangers, maar het kasteel liet ze verwaarlozen. Ze wist helemaal niet dat een bende er zijn intrek in had genomen.”

“Jammer dat ze het liet verwaarlozen,” zei Julian. “Wat gaat nu met het kasteel gebeuren, inspecteur? Blijft het weer onbewoond?”

“Nee,” antwoordde de inspecteur, “gelukkig niet. Het arme vrouwtje was erg geschrokken van de mededeling dat zich bandieten in haar kasteel bevonden. Ze heeft besloten nu ook het kasteel te gaan verhuren. Het zal spoedig bewoond zijn.”

De kinderen dachten aan het grote kasteel dat bij de woeste zee stond. Ze konden zich niet voorstellen wie daar nu in zou willen wonen.

“Ik denk dat het eerst helemaal opgeknapt moet worden,” zei Julian.

“Dat denk ik ook,” zei de inspecteur lachend, want hij had de gezichten van de kinderen gezien en raadde wat er in hun hoofden

omging. “Het moet allereerst een beetje vrolijker worden, niet jongens?”

“Ja,” antwoordde Annie, “en dan zal het denk ik een prachtig kasteel zijn. Vol met geheimzinnige gangen er onder die een avontuur dragen. Het avontuur dat wij beleefd hebben.”

“Nou, veel gangen zullen niet meer bruikbaar zijn,” zei de inspecteur. “Merlow heeft me verteld dat hij de meeste gangen vol heeft laten lopen toen hij jullie wilde pakken. De mannen hadden ergens een sluis gemaakt die het water ergens anders heen leidde, maar bij het openen van de sluis is iets mis gegaan en nu kan hij niet meer dicht.”

“Nou, laat dat maar zo,” zei George. “Het is beter dat de gangen afgesloten blijven. Je kan er makkelijk in verdwalen.”

“Zo denk ik er ook over,” zei de inspecteur. “En daarom laten we de sluis zo, en repareren hem niet meer.”

“Ik ben blij dat het avontuur voorbij is,” zei Annie. “Af en toe dacht ik echt dat we het nooit zouden halen. Toen het water plotseling in al die gangen stroomde bijvoorbeeld.”

Allemaal dachten ze terug aan die angstige ogenblikken. Ja, dat was heel eng geweest.

George deed ze uit hun herinneringen opschrikken.

“Hè, ik heb honger,” zei ze. “Is er nog iets?”

“Helaas, alles is op,” antwoordde mevrouw Iggings. “Maar ik kan nog wel wat uit de winkel halen.”

Maar daar wilde de Vijf niets van weten.

“Nee hoor, dat hoeft niet,” zei Julian beleefd. “We hebben echt genoeg van u gegeten.”

“Wacht, ik heb nog zuurtjes,” zei Dick en hij tastte in zijn zak.

“Wie wil er een?”

Allemaal namen ze een zuurtje.

“Kijk, er staan halve spreekwoorden op de papiertjes,” zei Annie.

“Ik heb '..... grote oren'.”

“Kleine potjes hebben grote oren,” zei Julian meteen. “Ik heb 'Oost west .....'”

“Dat is ook niet moeilijk, '... thuis best',” maakte Annie het spreekwoord af. “Wat heb jij George?”
“Ik heb een heel toepasselijke,” zei George:”... al goed'.”
“Eind goed, al goed!” brulden ze allemaal en moesten toen lachen. Ja, eind goed al goed. Dit avontuur van de Vijf is voorbij. Maar ik ben er zeker van dat het niet het laatste avontuur is. Julian, Dick, George, Annie, en niet te vergeten, Timmy: jullie zijn zo avontuurlijk. Jullie beleven altijd wat! Wij willen met jullie mee avonturen. Dus we blijven jullie volgen. We zien jullie gauw weer. Daarvan ben ik overtuigd. Tot het volgende avontuur!

--- Einde ---

Vond je dit boek leuk?

Laat me in een mailtje weten. Het adres vind je op
<http://www.ngjmkamp.nl/nanny/mail.html>

Andere boeken op NGJMKAMP:

(<http://www.ngjmkamp.nl/boeken/>)

De Vijf en het verlaten huis

Nanine Kamp

Naar de 'De Vijf'-serie van Enid Blyton

George is vreselijk jaloers als ze hoort dat Julian, Dick en Annie in de vakantie met hun ouders een verlaten huis hebben ontdekt. Een huis waarin Annie 's nachts ook nog eens licht heeft zien branden! Maar wanneer George's vader door zijn experimenten lichtziekte krijgt, is er maar een plek waar hij kan herstellen: in het vakantiehuisje waar Julian, Dick en Annie net zijn geweest. Rondom het 'Verlaten Huis' ontmoeten de vier kinderen Bram, een vreemde jongen die beweert koning te zijn van het leegstaande huis; en zijn hond Eleor die het koninkrijk moet bewaken en heel veel op Timmy lijkt! Wanneer Eleor dan ook nog zijn poot verwondt en niet meer mag lopen, beginnen de gebeurtenissen rond het verlaten huis pas goed over elkaar heen te buitelen...

De Jungle van Avontuur

Yahoo!-Groep 'Blyton'

Naar de Avonturen-serie van Enid Blyton

Er wacht de kinderen een spannende vakantie wanneer ze horen dat ze deze in het verre India gaan doorbrengen. In een huis in de jungle, ver weg van de grote steden.

En zoals altijd valt de groep in het avontuur op het moment dat ze arriveren. En wat voor een avontuur! Vreemde mannen in de nacht, een geheime gang, een merkwaardige jongen, en een geheimzinnig raadsel van 100 jaar oud, brengt de kinderen tot raadsels.

In het begin weet niemand wat hij of zij ervan moet denken, maar langzaam valt alles op zijn plaats; en Philip met zijn nieuwe lievelingsdier Rikki, Jack, Dinah, Lucy-Ann, en natuurlijk ook Kiki, hebben een fantastische tijd met het oplossen van de geheimen van 'De Jungle van Avontuur'!

Gratis te downloaden!